

КИЇВСЬКИЙ АПЕЛЯЦІЙНИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ СУД

АНАЛІЗ

причин зміни, скасування Київським апеляційним адміністративним судом судових рішень судів першої інстанції, переглянутих за липень-вересень 2015 року

На виконання постанови Пленуму Вищого адміністративного суду України від 12.09.2014 року №8 та плану роботи Київського апеляційного адміністративного суду на друге півріччя 2015 року здійснено вивчення та узагальнення причин зміни, скасування Київським апеляційним адміністративним судом судових рішень судів першої інстанції, переглянутих апеляційною інстанцією за липень-вересень 2015 року.

Предмет дослідження в даному аналізі становлять причини скасування, кількість скасованих рішень судів першої інстанції після їх перегляду в апеляційному порядку за липень-вересень 2015 року.

Метою проведення узагальнення є вивчення причин зміни, скасування судових рішень, аналіз помилок, які найчастіше допускаються судами першої інстанції при вирішенні адміністративних спорів, виявлення проблемних питань судової практики вирішення адміністративних спорів, які призводять до скасування судових рішень Київським апеляційним адміністративним судом та надання пропозицій щодо заходів, які необхідно вжити для формування єдиної судової практики.

Основні питання, що підлягають з'ясуванню під час виконання даного узагальнення є:

1. Аналіз причин зміни, скасування судових рішень судів першої інстанції.
2. Заходи по усуненню причин зміни, скасування рішень судів першої інстанції Київським апеляційним адміністративним судом.

Територіальна юрисдикція Київського апеляційного адміністративного суду в 2015 році поширювалася на Київську, Черкаську, Чернігівську області та м. Київ.

Таким, чином до Київського апеляційного адміністративного округу належать наступні окружні адміністративні суди: Окружний адміністративний суд міста Києва, Київський окружний адміністративний суд, Черкаський окружний адміністративний суд, Чернігівський окружний адміністративний суд та місцеві загальні, як адміністративні, суди м.Києва, Київської, Черкаської, Чернігівської областей.

Київський ААС, відповідно до своїх повноважень, є судом апеляційної інстанції і здійснює *перегляд рішень в адміністративних справах в апеляційному порядку відповідно до процесуального закону.*

Як вбачається з матеріалів статистичної звітності за III квартал 2015 року на апеляційному перегляді перебувало **усього 4802 справи, що на 1492 справи менше ніж за II квартал 2015 року.**

Із **4802** справ, у яких закінчено апеляційний розгляд Київським ААС переглянуто **4070** постанов (або 84,7%) та **732** ухвал (або 15,3%), що у порівнянні з **другим кварталом 2015 року** свідчить про **зменшення кількості розглянутих та скасованих справ**, оскільки за 2 квартал

2015 року з **6294** справ, у яких закінчено апеляційний розгляд Київським ААС переглянуто **5351** постанов (або 85%) та **943** ухвал (або 15%).

З переглянутих Київським ААС за III квартал 2015 року за апеляційними скаргами **4070** постанов суду першої інстанції (84,7% від загальної кількості розглянутих справ, у яких закінчено апеляційний розгляд:

- залишено без змін – **3252**, що складає 79,9% від загальної кількості переглянутих в апеляційному порядку постанов , що на **821** справу менше ніж за II квартал 2015 року;
- змінено – **84** (2,1%) з них 80 – у тому числі з помилковим застосуванням норм матеріального чи процесуального права, що на **32** справи менше ніж за II квартал 2015 року;
- скасовано – **734** (18%) , що на **428** справи менше ніж за II квартал 2015 року.

Із скасованих за третій квартал 2015 року 734 справ апеляційним судом:

- **35** постанов скасовано із закриттям провадження у справі (що складає 4,7% від загальної кількості скасованих постанов, що на **6** справ більше ніж у II кварталі 2015 року, а саме:

- **30** - скасованих постанови у зв'язку з *неналежністю розглядати справу в порядку адміністративного судочинства*, що на **11** справ більше ніж у II кварталі 2015 року,
- **0** - відмовою позивача від адміністративного позову, що на **1** справу менше ніж у II кварталі 2015 року,
- **4** - наявністю таких, що набрали законної сили, постанови чи ухвали суду з того самого спору і між тими самими сторонами, що на **3** справи менше ніж у II кварталі 2015 року,
0- примиренням сторін, що на 2 справи менше ніж у II кварталі 2015 року),
- **1** - у разі смерті або оголошення в установленому законом порядку померлою особи, яка була стороною у справі, якщо спірні правовідносини не допускають правонаступництва.

- **28** постанов скасовано із залишенням позовної заяви без розгляду (що складає 3,8% від загальної кількості скасованих постанов), що на **43** справи менше ніж у II кварталі 2015 року, а саме:

- **26** – за іншими підставами, що на **35** справ менше ніж у II кварталі 2015 року,
- **2** – надходженням клопотання позивача про відкликання позовної заяви, що на **5** справ менше ніж у II кварталі 2015 року,
- **0-** у провадженні цього або іншого адміністративного суду є адміністративна справа про спір між тими самими сторонами, про той самий предмет і з тих самих підстав, що на **1** справу менше ніж у II кварталі 2015 року.

- **671** постанов скасована із прийняттям нової постанови (що складає 91,4% від загальної кількості скасованих постанов), що **391** справу менше ніж у II кварталі 2015 року, а саме:

- **132** - скасовано у зв'язку з *неповним з'ясуванням судом обставин*, що мають значення для справи, що на **3** справи менше ніж у II кварталі 2015 року,
- **4** - скасовано у зв'язку з *недоведеністю обставин*, що мають значення для справи, які суд першої інстанції вважає встановленими, що на **8** справ менше ніж у II кварталі 2015 року,
- **26** - скасовано у зв'язку з *недоведеністю висновків суду обставинам справи*, що **23** справи менше справ більше ніж у II кварталі 2015 року,

- **509** - скасовано у зв'язку з *порушенням норм матеріального або процесуального права*, що призвело до неправильного вирішення справи, що на *363 справ більше ніж у II кварталі 2015 року*.

Слід відзначити, що апеляційні скарги на постанову суду першої інстанції подано у справах за наступними категоріями спорів:

- Справи зі спорів з приводу реалізації публічної політики у сферах праці, зайнятості населення та соціального захисту громадян та спорів у сфері публічної житлової політики – **1432** справ (35,2 % від загальної кількості справ, в яких переглянуто постанови судів першої інстанції), *що на 742 справи менше, ніж у II кварталі 2015 року*

- Справи зі спорів з приводу адміністрування податків, зборів, платежів, а також контролю за дотриманням вимог податкового законодавства складають **1281** справа (31,5 % від загальної кількості справ, в яких переглянуто постанови судів першої інстанції), *що на 220 справ менше, ніж у II кварталі 2015 року*

Зі справ даної категорії найбільшу частку складають справи зі спорів щодо адміністрування окремих податків, зборів та платежів – 866 справ (або 21,3 % від загальної кількості справ, в яких переглянуто постанови судів першої інстанції), з них:

559 (13,7 % від загальної кількості справ, в яких переглянуто постанови судів першої інстанції) справи зі спорів з приводу адміністрування податку на додану вартість (крім бюджетного відшкодування з податку на додану вартість), 136 (3,3 % від загальної кількості справ, в яких переглянуто постанови судів першої інстанції) справ зі спорів з приводу адміністрування податку на прибуток.

- Справи зі спорів з приводу забезпечення сталого розвитку населених пунктів та землекористування складають **245** справ (6% від загальної кількості справ, в яких переглянуто постанови судів першої інстанції), *що на 31 справу менше, ніж у II кварталі 2015 року*

- Справи зі спорів з приводу забезпечення юстиції складають **260** справ (або 6,4% від загальної кількості справ, в яких переглянуто постанови судів першої інстанції), *що на 93 справ менше, ніж у II кварталі 2015 року*

- Справи зі спорів з приводу реалізації державної політики у сфері економіки складають **226** справи (або 5,5 % від загальної кількості справ, в яких переглянуто постанови судів першої інстанції), *що на 38 справ менше, ніж у II кварталі 2015 року*.

- Справи зі спорів з приводу реалізації публічної фінансової політики становлять **257** справ (або 54,7 % від загальної кількості справ, в яких переглянуто постанови судів першої інстанції), *що на 79 справ менше, ніж у II кварталі 2015 року*.

- Справи зі спорів з відносин публічної служби становлять **163** справи (або 4 % від загальної кількості справ, в яких переглянуто постанови судів першої інстанції), *що на 47 справ менше, ніж у II кварталі 2015 року*.

- Справи зі спорів з приводу забезпечення громадського порядку та безпеки, національної безпеки та оборони України складають **118** справ (або 2,9 % від загальної кількості справ, в яких переглянуто постанови судів першої інстанції), *що на 11 справ більше, ніж у II кварталі 2015 року*.

- Справи зі спорів з приводу забезпечення реалізації конституційних прав особи, а також реалізації статусу депутата представницького органу влади, організації діяльності цих органів становлять **78** справ (або 1,9 % від загальної кількості справ, в яких переглянуто постанови судів першої інстанції), *що на 9 справ менше, ніж у II кварталі 2015 року*.

Інформація

щодо кількості (якості) переглянутих постанов місцевих, як адміністративних судів Київського апеляційного адміністративного округу за III квартал 2015 року

Перегляд постанов місцевих, як адміністративних судів Київської області III квартал 2015 року

за

№ п/п	Назва суду	Загальна кількість переглянутих постанов суду I інстанції	із них:		
			залишено без змін	змінено	скасовано
1	Баришівський районний суд Київської області	3	3 (100%)	0	0
2	Березанський міський суд Київської області	3	3 (100%)	0	0
3	Білоцерківський міськрайонний суд Київської області	143	113 (79%)	6 (4,2%)	24 (16,8%)
4	Богуславський районний суд Київської області	1	1 (100%)	0	0
5	Бориспільський міськрайонний суд Київської області	14	12 (85,8%)	1 (7,1%)	1 (7,1%)
6	Бородянський районний суд Київської області	3	1 (33,3%)	0	2 (66,7%)
7	Броварський міськрайонний суд Київської області	45	34 (75,6%)	2 (4,4%)	9 (20%)
8	Васильківський міськрайонний суд Київської області	34	20 (58,8%)	4 (11,8%)	10 (29,4%)
9	Вишгородський районний суд Київської області	12	11 (91,7%)	0	1 (8,3%)
10	Володарський районний суд Київської області	0	0	0	0
11	Згурівський районний суд Київської області	2	2 (100%)	0	0
12	Іванківський районний суд Київської області	7	5 (71,4%)	0	2 (28,6%)

13	Ірпінський міський суд Київської області	15	10 (66,7%)	0	5 (33,3%)
14	Кагарлицький районний суд Київської області	2	1 (50%)	0	1 (50%)
15	Києво – Святошинський районний суд Київської області	31	27 (87,1%)	0	4 (12,9%)
16	Макарівський районний суд Київської області	7	4 (57,1%)	0	3 (42,9%)
17	Миронівський районний суд Київської області	0	0	0	0
18	Обухівський районний суд Київської області	15	6 (40%)	1 (6,7%)	8 (53,3%)
19	Переяслав-Хмельницький міськрайонний суд Київської області	16	12 (75%)	0	4 (25%)
20	Ржищевський міський суд Київської області	1	0	0	1 (100%)
21	Рокитнянський районний суд Київської області	1	1 (100%)	0	0
22	Сквирський районний суд Київської області	3	3 (100%)	0	0
23	Славутицький міський суд Київської області	6	5 (83,3%)	0	1 (16,7%)
24	Ставищенський районний суд Київської області	2	2 (100%)	0	0
25	Таращанський районний суд Київської області	18	13 (72,3%)	1 (5,5%)	4 (22,2%)
26	Тетіївський районний суд Київської області	8	5 (62,5%)	2 (25%)	1 (12,5%)
27	Фастівський міськрайонний суд Київської області	10	7 (70%)	1 (10%)	2 (20%)
28	Яготинський районний суд Київської області	3	3 (100%)	0	0

Перегляд постанов місцевих, як адміністративних судів міста Києва за III квартал 2015 року

№ п/п	Назва суду	Загальна кількість переглянутих постанов суду I інстанції	із них:		
			залишено без змін	змінено	скасовано
1	Голосіївський районний суд міста Києва	27	19 (70,4%)	0	8 (29,6%)
2	Дарницький районний суд міста Києва	41	27 (65,9%)	5 (12,2%)	9 (21,9%)
3	Деснянський районний суд міста Києва	46	37 (80,4%)	0	9 (19,6%)
4	Дніпровський районний суд міста Києва	33	28 (84,8%)	0	5 (15,2%)
5	Оболонський районний суд міста Києва	23	16 (69,6%)	0	7 (30,4%)
6	Печерський районний суд міста Києва	25	16 (64%)	0	9 (36%)
7	Подільський районний суд міста Києва	26	18 (69,2%)	0	8 (30,8%)
8	Святошинський районний суд міста Києва	39	30 (76,9%)	0	9 (23,1%)
9	Солом'янський районний суд міста Києва	50	38 (76%)	1 (2%)	11 (22%)
10	Шевченківський районний суд міста Києва	30	24 (80%)	2 (6,7%)	4 (13,3%)

Перегляд постанов місцевих, як адміністративних судів Черкаської області за III квартал 2015 року

№ п/п	Назва суду	Загальна кількість переглянутих постанов суду I інстанції	із них:		
			залишено без змін	змінено	скасовано

1	Ватутінський міський суд Черкаської області	2	1 (50%)	1 (50%)	0
2	Городищенський районний суд Черкаської області	3	1 (33,4%)	1 (33,3%)	1 (33,3%)
3	Драбівський районний суд Черкаської області	8	3 (37,5%)	2 (25%)	3 (37,5%)
4	Жашківський районний суд Черкаської області	15	12 (80%)	1 (6,7%)	2 (13,3%)
5	Звенигородський районний суд Черкаської області	4	4 (100%)	0	0
6	Золотоніський міськрайонний суд Черкаської області	5	2 (40%)	1 (20%)	2 (40%)
7	Кам'янський районний суд Черкаської області	3	3 (100%)	0	0
8	Канівський міськрайонний суд Черкаської області	2	1 (50%)	0	1 (50%)
9	Катеринопільський районний суд Черкаської області	1	1 (100%)	0	0
10	Корсунь – Шевченківський районний суд Черкаської області	2	2 (100%)	0	0
11	Лисянський районний суд Черкаської області	1	1 (100%)	0	0
12	Маньківський районний суд Черкаської області	2	2 (100%)	0	0
13	Монастирищенський районний суд Черкаської області	9	9 (100%)	0	0
14	Придніпровський районний суд міста Черкас	24	19 (79,2%)	1 (4,2%)	4 (16,6%)
15	Смілянський міськрайонний суд Черкаської області	4	3 (75%)	0	1 (25%)
16	Соснівський районний суд міста Черкас	59	40 (67,8%)	3 (5,1%)	16 (27,1%)

17	Гальнівський районний суд Черкаської області	2	1 (50%)	0	1 (50%)
18	Уманський міськрайонний суд Черкаської області	17	12 (70,6%)	3 (17,6%)	2 (11,8%)
19	Христинівський районний суд Черкаської області	3	2 (66,7%)	0	1 (33,3%)
20	Черкаський районний суд Черкаської області	8	5 (62,5%)	1 (12,5%)	2 (25%)
21	Чигиринський районний суд Черкаської області	6	5 (83,3%)	0	1 (16,7%)
22	Чорнобаївський районний суд Черкаської області	9	5 (55,6%)	1 (11,1%)	3 (33,3%)
23	Шполянський районний суд Черкаської області	4	1 (25%)	0	3 (75%)

Перегляд постанов місцевих, як адміністративних судів Чернігівської області за III квартал 2015 року

№ п/п	Назва суду	Загальна кількість переглянутих постанов суду I інстанції	із них:		
			залишено без змін	змінено	скасовано
1	Бахмацький районний суд Чернігівської області	11	8 (72,7%)	0	3 (27,3%)
2	Бобровицький районний суд Чернігівської області	5	3 (60%)	1 (20%)	1 (20%)
3	Борзнянський районний суд Чернігівської області	1	1 (100%)	0	0
4	Варвинський районний суд Чернігівської області	0	0	0	0
5	Городнянський районний суд Чернігівської області	3	2 (66,7%)	0	1 (33,%)
6	Деснянський районний суд міста Чернігова	126	91 (72,2%)	6 (4,8%)	29 (23%)

7	Ічнянський районний суд Чернігівської області	2	0	0	2 (100%)
8	Козелецький районний суд Чернігівської області	236	229 (97%)	5 (2,2%)	2 (0,8%)
9	Коропський районний суд Чернігівської області	1	1 (100%)	0	0
10	Корюківський районний суд Чернігівської області	9	9 (100%)	0	0
11	Куликівський районний суд Чернігівської області	7	3 (42,9%)	0	4 (57,1%)
12	Менський районний суд Чернігівської області	6	4 (66,7%)	0	2 (33,3%)
13	Новгород-Сіверський районний суд Чернігівської області	4	4 (100%)	0	0
14	Ніжинський міськрайонний суд Чернігівської області	12	9 (75%)	1 (8,3%)	2 (16,7%)
15	Новозаводський районний суд міста Чернігова	33	28 (84,9%)	1 (3%)	4 (12,1%)
16	Носівський районний суд Чернігівської області	3	2 (66,7%)	1 (33,3%)	0
17	Прилуцький міськрайонний суд Чернігівської області	16	8 (50%)	0	8 (50%)
18	Ріпкинський районний суд Чернігівської області	5	5 (100%)	0	0
19	Семенівський районний суд Чернігівської області	8	6 (75%)	0	2 (25%)
20	Сосницький районний суд Чернігівської області	1	0	0	1 (100%)
21	Срібнянський районний суд Чернігівської області	1	1 (100%)	0	0
22	Талалаївський районний суд Чернігівської області	1	1 (100%)	0	0
23	Чернігівський районний суд Чернігівської області	4	4	0	0

			(100%)		
24	Щорський районний суд Чернігівської області	3	3 (100%)	0	0

Судова практика з підстав скасування рішень місцевих адміністративних судів Київського апеляційного адміністративного округу.

Щодо підстав для зміни судових рішень в разі правильного вирішення по суті справи чи питання, проте із помилковим застосуванням норм матеріального чи процесуального права, відповідно до ст. 201 КАС України, загальна кількість скасованих таких рішень становить – 84.

Постановою Київського апеляційного адміністративного суду від 30 липня 2015 року у справі 760/25852/14-а апеляційну скаргу Управління Пенсійного фонду України у Солом'янському районі м. Києва – задоволено частково, постанову Солом'янського районного суду м. Києва від 24 червня 2015 року – змінено.

Суд апеляційної інстанції погодився із висновками суду першої інстанції у частині зобов'язання відповідача здійснити нарахування державної пенсії позивачу – у розмірі не нижчому 6 мінімальних пенсій за віком та додаткової пенсії за шкоду, заподіяну здоров'ю позивача – у розмірі 50 процентів мінімальної пенсії за віком, де розмір пенсії за віком визначається у розмірі прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність, з урахуванням збільшення прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність, на підставі чинної редакції статей 50, 54 Закону України “Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи”, та виплатити позивачу недоотриману державну пенсію та додаткову пенсію за шкоду, заподіяну здоров'ю.

Проте, суд першої інстанції не вірно зазначив період, за який підлягає виплаті недоотриману державну пенсію та додаткову пенсію за шкоду, заподіяну здоров'ю позивача.

Зокрема, суд першої інстанції в резолютивній частині постанови Солом'янського районного суду м. Києва від 24 червня 2015 року виклав абзац другий та третій у такій редакції:

“Визнати протиправними дії Управління Пенсійного фонду України в Солом'янському районі м. Києва при здійсненні розрахунку Харахордіну Олександровичу державної пенсії та додаткової пенсії всупереч вимог статей 50 та 54 Закону України “Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи” щодо їх розміру за період з 01 липня 2014 року по 15 серпня 2014 року.

Зобов'язати Управління Пенсійного фонду України в Солом'янському районі м. Києва здійснити перерахунок пенсії та здійснити відповідні виплати Харахордіну Олександровичу за період з 01.07.2014 року по 15.08.2014 року: державної пенсії відповідно до ст.54 Закону України “Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи” у розмірі не менше 6 (шість) мінімальних пенсій за віком у відповідності до ст.28 Закону України “Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування”; щомісячної додаткової пенсії відповідно до ст.50 Закону України “Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи” за шкоду, заподіяну здоров'ю, у розмірі 50 процентів мінімальної пенсії за віком у відповідності до ст.28 Закону України “Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування”.

Колегія суддів не в повній мірі погодилась із зазначеним висновком суду першої інстанції, з огляду на наступне.

Починаючи з 01.01.2014 року, Закон України “Про державний бюджет України на 2014 рік” не містить жодної норми, яка б обмежувала у 2014 році пряме застосування Закону України “Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи”, зокрема ст. 51 зазначеного закону.

Законом України “Про державний бюджет України на 2014 рік” в редакції Закону України від № 1622-18 03 серпня 2014 р., встановлено, що норми і положення статей 20, 21, 22, 23, 30, 31, 37, 39, 48, 50, 51, 52 та 54 Закону України “Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи” застосовуються у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України, виходячи з наявних фінансових ресурсів бюджетів усіх рівнів, бюджету Пенсійного фонду України та бюджетів інших фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування на 2014 рік.

Колегія суддів вважала за необхідне звернути увагу, що вказана норма діє з 03 серпня 2014 року.

З метою повного та всебічного захисту прав та інтересів позивача та не порушення прав та інтересів інших осіб, колегія суддів вважала, що постанову Солом'янського районного суду м. Києва від 24 червня 2015 року – необхідно змінити, виклавши абзац другий та третій резолютивної частини в наступній редакції:

“Визнати протиправними дії Управління Пенсійного фонду України в Солом'янському районі м. Києва при здійсненні розрахунку Харахордіну Олександровичу державної пенсії та додаткової пенсії всупереч вимог статей 50 та 54 Закону України “Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи” щодо їх розміру за період з 01 липня 2014 року по 02 серпня 2014 року.

Зобов'язати Управління Пенсійного фонду України в Солом'янському районі м. Києва здійснити перерахунок пенсії та здійснити відповідні виплати Харахордіну Олександровичу за період з 01.07.2014 року по 02.08.2014 року: державної пенсії відповідно до ст.54 Закону України “Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи” у розмірі не менше 6 (шість) мінімальних пенсій за віком у відповідності до ст.28 Закону України “Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування”; щомісячної додаткової пенсії відповідно до ст.50 Закону України “Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи” за шкоду, заподіяну здоров'ю, у розмірі 50 процентів мінімальної пенсії за віком у відповідності до ст.28 Закону України “Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування”.

При цьому, суд апеляційної інстанції зауважив, що не підлягають задоволенню позовні вимоги стосовно подальшої виплати, оскільки завданням адміністративного судочинства є захист прав, свобод та інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб у сфері публічно-правових відносин від порушень з боку органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їхніх посадових і службових осіб, інших суб'єктів при здійсненні ними владних управлінських функцій на основі законодавства, в тому числі на виконання делегованих повноважень шляхом справедливого, неупередженого та своєчасного розгляду адміністративних справ (ч. 1 ст. 2 Кодексу адміністративного судочинства України).

З огляду на викладене, колегія суддів вважала необхідним апеляційну скаргу відповідача – Управління Пенсійного фонду України у Солом'янському районі м. Києва – задовольнити частково, а постанову Солом'янського районного суду м. Києва від 24 червня 2015 року – змінити.

У відповідності до ст. 201 КАС України суд апеляційної інстанції змінює рішення суду першої інстанції в разі правильного вирішення по суті справи чи питання, проте із помилковим застосуванням норм матеріального чи процесуального права.

Постановою Київського апеляційного адміністративного суду **від 16 липня 2015 року** у справі № **2-а/2508/5539/2011** апеляційну скаргу Управління Пенсійного фонду України в Козелецькому районі Чернігівської області – задоволено частково, постанову **Козелецького районного суду Чернігівської області від 09 серпня 2011 року** – змінено.

Колегія суддів встановила, що враховуючи, що позивач звернувся з позовом до суду про зобов'язання здійснити перерахунок пенсії 07 червня 2011 року, то колегія прийшла до висновку про обґрунтованість позиції суду першої інстанції, що позовні вимоги підлягають задоволенню з 07 грудня 2010 року. В іншій частині позов підлягає залишенню без розгляду, як такий, що поданий після збігу 6 місячного строку з дня, коли особа дізналася про порушення своїх прав, свобод та інтересів.

З урахуванням наведеного, колегія суддів прийшла до висновку, що у даному випадку, має місце порушення прав позивача щодо невиплати відповідачем пенсії у підвищеному розмірі, як дитині війни, передбаченої ст. 6 Закону України “Про соціальний захист дітей війни” з 07 грудня 2010 року по 22 липня 2011 року, які підлягають захисту шляхом зобов'язання нарахувати та виплатити підвищення до пенсії, з урахуванням мінімального розміру пенсії для осіб, які втратили працездатність, передбаченої у законі про Державний бюджет України на відповідний рік. Оскільки функції призначення, нарахування та виплати пенсії позивача здійснює Управління Пенсійного фонду України в Козелецькому районі Чернігівської області, то відповідний обов'язок необхідно покласти саме на відповідача у справі.

Згідно з ч. 1 ст. 201 КАС України підставою для зміни постанови або ухвали суду першої інстанції є правильне по суті вирішення справи чи питання, але із помилковим застосуванням норм матеріального чи процесуального права.

Постановою Київського апеляційного адміністративного суду **від 21 липня 2015 року** у справі **№ 705/3043/15-а** апеляційну скаргу Управління Пенсійного фонду України в м. Умані та Уманському районі Черкаської області – задоволено частково, постанову **Уманського міськрайонного суду Черкаської області від 15 червня 2015 року** – змінено.

Колегія суддів зазначила, що судом першої інстанції не вірно визначено період, з якого необхідно здійснити перерахунок пенсії позивача.

Відповідно до вимог ст. 84 Закону України “Про пенсійне забезпечення”, перерахунок призначеної пенсії при виникненні права на підвищення пенсії проводиться з першого числа місяця, в якому пенсіонер звернувся за перерахунком пенсії, якщо відповідну заяву з усіма необхідними документами подано ним до 15-го числа включно, із першого числа наступного місяця, якщо заяву подано після 15-го числа.

Враховуючи, що позивач звернувся до УПФУ в м. Умані та Уманському районі Черкаської області із заявою про перерахунок пенсії 11 лютого 2015 року, колегія суддів вважала, що позовні вимоги в цій частині підлягають задоволенню з першого числа місяця, в якому пенсіонер звернувся за перерахунком пенсії, тобто з 01 лютого 2015 року.

Постановою Київського апеляційного адміністративного суду **від 30 липня 2015 року** у справі **№ 357/3976/15-а** апеляційну скаргу Ошейко Валентини Василівни – залишити без задоволення, постанову **Білоцерківського міськрайонного суду Київської області від 30 березня 2015 року** – змінено.

Колегія суддів вважала за необхідне звернути увагу, що згідно з пунктом 2 Закону України “Про внесення змін до Закону України “Про Державний бюджет України на 2014 рік”, він набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування, а тому вказана норма діє з 03 серпня 2014 року, що підтверджується Листом Міністерства юстиції України №8546-0-4-14/10.2 від 30 вересня 2014 року.

Проте, задовольняючи позовні вимоги, суд першої інстанції вказав, що адміністративний позов підлягає задоволенню за період з 23 червня 2014 року по 15 серпня 2014 року.

З метою повного та всебічного захисту прав та інтересів позивача та непорушення прав та інтересів інших осіб, колегія суддів вважала, що постанову Білоцерківського міськрайонного суду Київської області від 30 березня 2015 року – необхідно змінити, додавши абзац наступного змісту:

“Позовні вимоги за період з 01 січня 2014 року по 23 червня 2014 року – залишити без розгляду.”;

та викласти абзац 2 та 3 резолютивної частини в наступній редакції:

“Визнати протиправною відмову управління Пенсійного фонду України у Білоцерківському районі Київської області у здійсненні перерахунку та виплаті Ошейко Валентині Василівні пенсії у розмірах, передбачених ст. 39, 51 Закону України “Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи” - за період з 24 червня 2014 року по 02 серпня 2014 року.

“Зобов’язати управління Пенсійного фонду України у Білоцерківському районі Київської області здійснити перерахунок та виплату пенсії, призначеної Ошейко Валентині Василівні, у розмірах, передбачених ст. 39, 51 Закону України “Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи”: за проживання у зоні посиленого радіоекологічного контролю - у розмірі однієї мінімальної заробітної плати та за шкоду, заподіяну здоров’ю, у розмірі 15% від мінімальної пенсії за віком, виходячи з розміру прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність, визначеного законодавством за відповідний період - з 24 червня 2014 року по 02 серпня 2014 року.”

Доводи апеляційної скарги не спростовують інших висновків суду першої інстанції.

З огляду на викладене, колегія суддів вважала необхідним апеляційну скаргу позивача - Ошейко Валентини Василівни – залишити без задоволення, апеляційну скаргу відповідача – управління Пенсійного фонду України у Білоцерківському районі Київської області – задовольнити частково, а постанову Білоцерківського міськрайонного суду Київської області від 30 березня 2015 року – змінити.

Постановою Київського апеляційного адміністративного суду **від 27 липня 2015 року** у справі № **362/2395/15-а** апеляційну скаргу Управління Пенсійного фонду України в м. Василькові та Васильківському району Київської області – задоволено частково, постанову **Васильківського міськрайонного суду Київської області від 02 червня 2015 року** – змінено.

Висновок суду першої інстанції стосовно того, що матеріальна допомога на оздоровлення, допомога для вирішення соціально-побутових питань, суми індексації заробітної плати, на які нараховувався збір на обов’язкове державне пенсійне страхування, враховуються при обчисленні розміру пенсії державного службовця, є вірним.

Проте, судова колегія вважала за необхідне зазначити наступне.

Відповідно до вимог ст. 45 Закону України “Про загальнообов’язкове державне пенсійне страхування” перерахунок призначеної пенсії, зокрема, у разі виникнення права на підвищення пенсії проводиться з першого числа місяця, в якому пенсіонер звернувся за перерахунком пенсії, якщо відповідну заяву з усіма необхідними документами подано ним до 15 числа включно, і з першого числа наступного місяця, якщо заяву з усіма необхідними документами подано ним після 15 числа.

Отже, право Шелест Валентини Григорівни підлягає захисту з моменту звернення до відповідача з заявою про перерахунок пенсії, оскільки відповідач не мав відповідних даних про складові заробітної плати, а отримав їх тільки 04.03.2015 року, разом з відповідною заявою.

Суд не бере до уваги посилення відповідача на ту обставину, що довідка про складові заробітної плати позивачки не має номера та дати, оскільки, як вбачається із листа Управління Пенсійного фонду України в м. Василькові та Васильківському району Київської області від 19.03.2015 року № 1453/04, відповідач чітко зазначив, що відсутні підстави для обчислення пенсії по довідці №118/7 від 04.03.2015 року.

Заяву про перерахунок пенсії позивачка подала також 04.03.2015 року, що підтверджується копією такої заяви з відміткою пенсійного органу про отримання.

Отже, оскільки, судом встановлено, що позивачка із заявою про перерахунок пенсії та довідкою про складові заробітної плати звернулася до Управління Пенсійного фонду України в м. Василькові та Васильківському району Київської області 04.03.2015 року, то перерахунок пенсії відповідачем необхідно провести з 01.03.2015 року з урахуванням вимог ст. 45 Закону України “Про загальнообов’язкове державне пенсійне страхування”

Враховуючи вищевикладене, колегія суддів дійшла висновку, що судом першої інстанції при вирішенні питання про перерахунок пенсії було допущено помилкове застосування норм матеріального права, що призвело до неправильного вирішення питання, у зв’язку з чим вважає

за необхідне апеляційну скаргу відповідача задовольнити частково, а постанову суду першої інстанції змінити в частині дати проведення перерахунку пенсії. В решті постанову суду залишити без змін.

Згідно з п. 2 ч.1 ст. 198, п. 1 ч. 1, 201 КАС України, суд апеляційної інстанції змінює постанову суду першої інстанції, якщо правильне по суті вирішення справи чи питання, але з помилковим застосуванням норм матеріального та процесуального права.

Постановою Київського апеляційного адміністративного суду **від 22 вересня 2015 року** у справі № **361/4846/15-а** апеляційну скаргу управління Пенсійного фонду України в м.Броварах та Броварському району Київської області – задоволено частково, постанову **Броварського міськрайонного суду Київської області від 30 липня 2015 року** – змінено.

Суд першої інстанції, задовольняючи позовні вимоги, дійшов висновку, що чинне законодавство, як загальне так і спеціальне, відносить до складу заробітної плати також і інші виплати, в тому числі і ті, що зазначені позивачем і які були вказані у довідці про складові заробітної плати, а отже такі складові повинні враховуватись при обчисленні пенсії державному службовцю.

Колегія суддів погодилась з такими висновками суду першої інстанції та встановила, що отримувані застрахованою особою суми виплат, з яких були фактично нараховані та сплачені страхові внески або збір на обов'язкове державне пенсійне страхування, враховуються в заробіток (дохід) застрахованої особи для обчислення пенсії незалежно від того, чи входять вони до структури заробітної плати.

Пунктом 1 постанови Кабінету Міністрів України “Про деякі питання вдосконалення визначення розмірів заробітку для обчислення пенсії” від 31 травня 2000 року №865 встановлено, що розмір виплат (крім посадових окладів, надбавок за ранг або кваліфікаційні класи, класний чин або спеціальні звання, вислугу років), що включаються в заробіток для обчислення пенсії відповідно до Закону України “Про державну службу”, визначається за вибором того, хто звернувся за пенсією за будь-які 60 календарних місяців роботи, яка дає право на даний вид пенсії, підряд перед зверненням за пенсією. Середньомісячна сума зазначених виплат за 60 календарних місяців визначається шляхом ділення загальної суми цих виплат на 60.

Постановою Окружного адміністративного суду м.Києва по справі №2а-4753/09/2670 від 13 серпня 2010 року, яка залишена без змін ухвалою Київського апеляційного адміністративного суду від 09 листопада 2010 року та ухвалою Вищого адміністративного суду України від 21 листопада 2012 року, постанову правління Пенсійного фонду України “Про затвердження форм довідок про заробітну плату, що подаються для призначення (перерахунку) пенсії відповідно до Закону України “Про державну службу” від 30 жовтня 2008 року №19-11 визнано такою, що не відповідає правовим актам вищої юридичної сили щодо невключення до складових заробітної плати складових, які передбачені чинним законодавством; зобов'язано Пенсійний фонд України привести у відповідність постанову Правління Пенсійного фонду України “Про затвердження форм довідок про заробітну плату, що подаються для призначення (перерахунку) пенсії відповідно до Закону України “Про державну службу” від 30 жовтня 2008 року №19-11 до вимог чинного законодавства шляхом передбачення чи встановлення інших складових заробітної плати, передбачених іншими нормативно-правовими актами.

Постановою Правління Пенсійного фонду України від 14 лютого 2011 року №5-1 “Про виконання рішення Окружного адміністративного суду м.Києва по справі №2а-4753/09/2670” визнано такими, що втратили чинність: підпункт 1.2 пункту 1 постанови правління Пенсійного фонду України від 30 жовтня 2008 року №19-11 “Про затвердження форм довідок про заробітну плату, що подаються для призначення (перерахунку) пенсії відповідно до Закону України “Про державну службу”; форму довідки про складові заробітної плати (надбавки та премії за останні 24 календарні місяці роботи або за будь-які 60 календарних місяців роботи підряд перед зверненням за пенсією), що подається для призначення пенсії відповідно до Закону України “Про державну службу”, затверджену Постановою, а також затверджено форму довідки про складові заробітної плати (за останні 24 календарні місяці роботи або за будь-які 60

календарних місяців роботи підряд перед зверненням за пенсією), що подається для призначення пенсії відповідно до Закону України “Про державну службу”.

Постановою правління Пенсійного фонду України від 04 вересня 2013 року №15-1 затверджено форми довідок про заробітну плату: форму довідки про складові заробітної плати (посадовий оклад, надбавка за ранг, або кваліфікаційні класи, або класний чин, або спеціальні звання, або дипломатичний ранг, надбавка (винагорода) за вислугу років), що подається для призначення пенсії відповідно до Закону України “Про державну службу”; форму довідки про заробітну плату, що подається для перерахунку пенсії непрацюючим державним службовцям, а також державним службовцям, які на момент перерахунку пенсії працюють на інших посадах, ніж ті, з яких їм призначено (перераховано) пенсію; форму довідки про заробітну плату державним службовцям, які на момент перерахунку працюють на посадах, з яких призначено (перераховано) пенсію.

Як вбачається з матеріалів справи, позивачем до управління Пенсійного фонду України в м.Броварах та Броварському районі Київської області подано довідку за формою, що затверджена вищенаведеною постановою Правління Пенсійного фонду України від 14 лютого 2011 року №5-1, з врахуванням інших складових заробітної плати.

За таких обставин, суд першої інстанції дійшов обґрунтованого висновку щодо неправомірності дій відповідача, врахувавши, що Закони України “Про оплату праці” та “Про державну службу” відносять до складу заробітної плати також інші виплати, а також безпідставного зменшення відповідачем відсоткової ставки розміру вже призначеної пенсії, оскільки вищевказана норма Закону України “Про державну службу” має застосовуватись при призначенні пенсії до працівників при виході на пенсію після прийняття і набрання чинності даним Законом, однак, позивачу пенсія була призначена в 2001 році в розмірі 85% від заробітку.

Разом з тим, з наявної в матеріалах справи копії розпорядження Броварського міського управління Пенсійного фонду України від 14 травня 2001 року №17355 вбачається, що Байлюку О.О. призначено вид пенсії за віком, як держслужбовцю, із перерахунком від 25 травня 2001 року, процент розрахунку пенсії становить 85% від заробітку. Проте, заяву про призначення/перерахунок пенсії разом із довідками про складові заробітної плати від 30 березня 2015 року №02-54704/15 та 02-54705/15 були подані позивачем до пенсійного органу 03 квітня 2015 року.

Таким чином, включення в розрахунок пенсії складових заробітної плати позивача відповідно до поданих ним довідок від 30 березня 2015 року №02-54704/15 та 02-54705/15 необхідно здійснити з дати подання відповідної заяви про перерахунок пенсії із зазначеними довідками, а саме, з 03 квітня 2015 року.

На підставі вищенаведеного, приймаючи до уваги, що судом правильно по суті вирішено справу, але із помилковим застосуванням норм матеріального права, колегія суддів прийшла до висновку про необхідність зміни постанови суду першої інстанції.

Щодо підстав скасування рішень місцевих адміністративних судів та ухвалення нового рішення, внаслідок порушення норм матеріального або процесуального права, згідно з п.4 ч.1 ст.202 КАС України, загальна кількість скасованих таких рішень становить – 509.

Постановою Київського апеляційного адміністративного суду від 21 вересня 2015 року у справі № 2а-651/10 апеляційну скаргу Управління Пенсійного фонду України в Обухівському районі Київської області – задоволено, постанову Обухівського районного суду Київської області від 05 листопада 2010 року – скасовано.

Колегія суддів зазначила, що обчислення включає в себе призначення та перерахунок пенсії, разом з цим це не є тотожні поняття, вони мають різний правовий зміст та правове навантаження, при цьому формула обчислення заробітної плати (доходу) для обчислення пенсії (призначення та перерахунку) визначається частиною 2 статті 40 Закону України 1058, з тією тільки різницею, що середня заробітна плата працівників, зайнятих у галузях економіки

України, за календарний рік, що передує року звернення визначається один раз при призначенні пенсії, і в подальшому використовується як постійна величина для пенсіонера, на відміну від інших показників, а саме суми коефіцієнтів заробітної плати (доходу) за кожний місяць та кількості місяців страхового стажу, за які розраховано коефіцієнти заробітної плати (доходу) застрахованої особи.

З огляду на зазначене жодних підстав для задоволення позовних вимог про визнання дій неправомірними та зобов'язання провести перерахунок пенсії у порядку передбаченому ст.ст. 40, 42 Закону України “Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування” із застосуванням показника середньої заробітної плати за 2009 рік колегія суддів не вбачає.

Аналогічна позиція неодноразово була висловлена Верховним Судом України, у тому числі у постанові від 21.03.2012 року у справі № 21-9а12.

Згідно з частиною першою статті 244-2 Кодексу адміністративного судочинства України рішення Верховного Суду України, прийняте за результатами розгляду заяви про перегляд судового рішення з мотивів неоднакового застосування судом (судами) касаційної інстанції одних і тих самих норм матеріального права у подібних правовідносинах, є обов'язковим для всіх судів України. Суди зобов'язані привести свою судову практику у відповідність з рішенням Верховного Суду України.

З урахуванням зазначеного, колегія суддів вважала, що судом першої інстанції ***порушені норми матеріального права, що призвело до неправильного вирішення справи***, що є підставою для скасування судового рішення.

Постановою Київського апеляційного адміністративного суду від **04 серпня 2015 року** у справі № **757/371/15-а** апеляційну скаргу Аміяниц Лілії Олександрівни – задоволено частково, постанову **Печерського районного суду м. Києва від 06 квітня 2015 року** – скасовано.

Колегія суддів встановила, що позивачем у період з 26.04.2011 по 02.09.2013 року не сплачувався єдиний внесок на загальнообов'язкове державне соціальне страхування.

Доказів сплати єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування за цей період, а також доказів звільнення позивача від його сплати суду не надано.

Разом з тим, статтею 38 КУпАП встановлено, що адміністративне стягнення може бути накладено не пізніше як через два місяці з дня вчинення правопорушення, а при триваючому правопорушенні - не пізніше як через два місяці з дня його виявлення, за винятком випадків, коли справи про адміністративні правопорушення відповідно до цього Кодексу підвідомчі суду (судді).

На думку колегії суддів, вчинене позивачем правопорушення не відноситься до категорії триваючих, оскільки відповідно до ч. 1 ст. 4 ЗУ “Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування” позивач зобов'язана сплачувати єдиний внесок щомісячно, не пізніше 20 числа наступного місяця, а тому передбачений двомісячний строк має обчислюватися не від дати складання акту за період не сплати позивачем єдиного внеску з 26.04.2011 по 02.09.2013 перевірки, а з дати вчинення самих правопорушень щомісячно.

Таким чином, на час винесення оскаржуваної постанови про накладення адміністративного стягнення від 17.12.2014, сплинули строки притягнення особи до адміністративної відповідальності встановлені статтею 38 КУпАП, а тому відповідачем неправомірно притягнуто позивача до адміністративної відповідальності за правопорушення, вчинені з 26.04.2011 по 02.09.2013 року.

Враховуючи вищевикладене, колегія суддів дійшла висновку про протиправність оскаржуваної постанови відповідача, а тому апеляційна скарга підлягає частковому задоволенню, постановою суду першої інстанції скасуванню в частині відмови в задоволенні позовних вимог щодо скасування постанови № 21 Заступника начальника Міжрегіонального головного управління ДФС Центрального офісу з обслуговування великих платників Короткової І.М. від 17.12.2014 про накладення адміністративного стягнення; закрити справу за відсутності складу адміністративного правопорушення передбаченого ч. 4 ст. 165.№ КУпАП, з ухваленням в цій частині нової про задоволення позову.

Постановою Київського апеляційного адміністративного суду **від 01 липня 2015 року** у справі **№ 754/6171/15-а** апеляційну скаргу Управління Пенсійного фонду України в Деснянському районі міста Києва – задоволено частково, постанову **Деснянського районного суду міста Києва від 06 травня 2015 року** – скасовано.

Суд першої інстанції дійшов висновку, що відповідач, відмовивши у здійсненні розрахунку пенсії державного службовця, з матеріальної допомоги на оздоровлення, матеріальної допомоги для вирішення соціально-побутових питань діяв протиправно та всупереч вимогам діючого законодавства, а тому такі права підлягають відновленню з 09.10.2014.

Колегія суддів частково погодилась з висновком суду першої інстанції та встановила, що отримувані застрахованою особою суми виплат, з яких були фактично нараховані та сплачені страхові внески або збір на обов'язкове державне пенсійне страхування, враховуються в заробіток (дохід) застрахованої особи для обчислення пенсії незалежно від того, чи входять вони до структури заробітної плати.

Аналогічна правова позиція викладена у постановах Верховного Суду України від 20 лютого 2012 року та від 28 травня 2013 року, а також в судових рішеннях Вищого адміністративного суду України від 23 січня 2014 року (справа № К/9991/29282/12) від 13 лютого 2014 року (справа № К/800/24905/13; К/80022561/13) та від 03 квітня 2014 року (справа № К/800/55540/13).

Разом з тим, колегія суддів вважала за необхідне зауважити, що безпідставним є визначення позивачем дати, з якої необхідно здійснювати перерахунок такої пенсії, з огляду на наступне.

07 квітня 2015 року УПФ України в Шевченківському районі м. Києва видано довідку №5736/02 про складові заробітної плати позивача, в якій зазначено, що за період з березня 2008 року по лютого 2010 року, Щаслива Г.М. на всі виплати включені в довідку нараховано страхові внески на загальнообов'язкове державне пенсійне страхування.

Так, згідно частини четвертої ст. 45 Закону України “Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування” перерахунок призначеної пенсії, крім випадків, передбачених частиною першою статті 35, частиною другою статті 38, частиною третьою статті 42 і частиною п'ятою статті 48 цього Закону, провадиться в такі строки: у разі виникнення права на підвищення пенсії - з першого числа місяця, в якому пенсіонер звернувся за перерахунком пенсії, якщо відповідну заяву з усіма необхідними документами подано ним до 15 числа включно, і з першого числа наступного місяця, якщо заяву з усіма необхідними документами подано ним після 15 числа.

Відтак, вирішуючи питання щодо строків поновлення порушених прав позивача, суд першої інстанції залишив поза увагою те, що довідка, у якій зазначено інші види виплат заробітної плати та на підставі якої зобов'язано відповідача провести перерахунок пенсії, видана лише 07 квітня 2015 року та надана до пенсійного органу разом із відповідною заявою про перерахунок пенсії тільки 09 квітня 2015 року, що виключало можливість пенсійного органу провести перерахунок пенсії із 09 жовтня 2014 року.

За таких обставин та з урахуванням приписів статті 45 Закону України “Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування, перерахунок пенсії має бути здійснено лише з 01 квітня 2015 року.

Аналогічна правова позиція висвітлена в рішенні Вищого адміністративного суду України від 07 квітня 2015 року (справа № К/800/8346/15).

Оскільки, судом першої інстанції **порушено норми матеріального та процесуального права, що призвело до неправильного вирішення справи**, в зв'язку з цим виникає необхідність у частковому задоволенні апеляційної скарги та відповідно у скасуванні постанови Уманського міськрайонного суду Черкаської області від 08 квітня 2015 року.

Постановою Київського апеляційного адміністративного суду **від 01 липня 2015 року** у справі **№ 742/1867/15-а** апеляційну скаргу начальника управління Державної архітектурно-будівельної інспекції у Чернігівській області – задоволено, постанову **Прилуцького міськрайонного суду Чернігівської області від 26.05.2015 року** – скасовано.

Колегія суддів встановила, що суд першої інстанції накладення адміністративного стягнення за триваюче правопорушення помилково ставить в залежність від дати його вчинення, а не виявлення, як того вимагає ст. 38 КУпАП.

Дійсно кінцевий строк виконання припису припадав на 17.05.2014 року, проте це жодним чином не свідчить про виявлення цього ж дня відповідачем порушення Остапенко О.В. вимог ст. 188-42 КУпАП. Вказане порушення було вчинено позивачкою вже з 18.05.2014 року та є триваючим, проте виявлено воно відповідачем лише 30.04.2015 року, а тому притягнення Остапенко О.В. до адміністративної відповідальності згідно спірної постанови від 07.05.2015 року (прийнятої через 7 днів з моменту виявлення порушення) є правомірним.

Крім того, адміністративне стягнення було накладено на позивачку за невиконання припису відповідача від 13.12.2013 року № 1193, який Остапенко О.В. не оскаржувався, що вказує на його законність та обґрунтованість. Дана обставина дає підстави судовій колегії стверджувати про порушення позивачкою приписів ст. 376 ЦК України.

Разом з тим, доказів звернення до суду про визнання за позивачкою права власності на самочинно збудований гараж матеріали справи не містять. Зазначене свідчить про помилковість та спростування доводів Прилуцького міськрайонного суду Чернігівської області, що Остапенко О.В. після винесення припису про усунення порушення від 13 грудня 2013 року №1193 вжила всіх можливих заходів щодо оформлення дозвільних документів як на земельну ділянку так і самочинно збудований гараж.

Наведене вище в своїй сукупності свідчить, що в діях Остапенко О.В. був наявний умисел на вчинення порушення вимог ст. 376 ЦК України, неусунення якого по припису державного органу, призвело до вчинення нового адміністративного правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 188-42 КУпАП.

Важливо відзначити, що зі змісту Рекомендації № R (80) 2 Комітету Міністрів державам-членам стосовно реалізації адміністративними органами влади дискреційних повноважень від 11.03.1980 року під дискреційним повноваженням слід розуміти повноваження, яке адміністративний орган, приймаючи рішення, може здійснювати з певною свободою розсуду тобто, коли такий орган може обирати з кількох юридично допустимих рішень те, яке він вважає найкращим за даних обставин.

Суди не вправі втручатися в діяльність державних органів та органів місцевого самоврядування при здійсненні ними функцій та повноважень, визначених законодавством, не вправі переймати на себе функції суб'єктів владних повноважень, оскільки чинним законодавством України суди не наділені правом створювати норми права, а наділені лише компетенцією перевіряти уже створені норми права на їх відповідність вищестоящим в ієрархії нормативно-правовим актам.

Суб'єкти владних повноважень застосовують надані їм в межах закону повноваження на власний розсуд, без необхідності узгодження у будь-якій формі своїх дій з іншими суб'єктами (дискреційні повноваження). Втручання в дискреційні повноваження суб'єкта влади виходить за межі завдань адміністративного судочинства.

Таким чином, суди не вправі підміняти собою держані органи, компетенція яких чітко регламентована чинним законодавством. Так, повноваженнями щодо притягнення особи до адміністративної відповідальності за порушення приписів ст. 188-42 КУпАП, як і закриття провадження у такій адміністративній справі, наділені виключно державні органи, в даному випадку Державна архітектурно-будівельна інспекція у Чернігівській області, а тому закриття судом першої інстанції провадження у адміністративній справі, порушеній відповідачем відносно позивачки розцінюється судовою колегією як вихід за межі повноважень суду, наданих чинним законодавством при постановленні судових рішень. В даному випадку, суд вправі перевірити законність та обґрунтованість спірного рішення відповідача, а не приймати таке рішення замість нього.

Відповідно до п.4 ч.1 ст.198, ст. 202 КАС України, суд апеляційної інстанції скасовує постанову суду першої інстанції та приймає нове рішення, **якщо встановить порушення норм**

матеріального або процесуального права, що призвело до неправильного вирішення справи або питання.

За таких обставин Прилуцьким міськрайонним судом Чернігівської області **зроблено неправильний висновок щодо наявності правових підстав для задоволення позовних вимог**, а тому постанова суду першої інстанції є такою, що підлягає скасуванню, з постановленням нової про відмову в його задоволенні.

Постановою Київського апеляційного адміністративного суду від **16 липня 2015 року** у справі № **361/336/15-а** апеляційну скаргу Управління Пенсійного фонду України у м.Броварах та Броварському районі Київської області – задоволено, постанову **Броварського міськрайонного суду Київської області від 12 травня 2015 року** – скасовано.

Дослідивши обставини справи колегія суддів дійшла висновку про те, що позивач не має бажання перейти на інший вид пенсії, а фактично просить змінити порядок нарахування пенсії, оскільки ЗУ “Про пенсійне забезпечення” не визначено з чого складається мінімальна пенсія за віком, тому відповідач позбавлений можливості нараховувати саме так пенсію.

Отже, суд першої інстанції дійшов не правильного висновку про часткове задоволення позовних вимог.

Таким чином, колегія суддів дійшла висновку, що судом першої інстанції при вирішенні питання про перерахунок пенсії було допущено **помилкове застосування норм матеріального права**, що призвело до неправильного вирішення питання, у зв'язку з чим вважає за необхідне апеляційну скаргу позивача не підлягає задоволенню, а апеляційну скаргу відповідача підлягає задоволенню, а постанову суду першої інстанції скасувати.

Постановою Київського апеляційного адміністративного суду від **07 липня 2015 року** у справі № **750/3742/15-а** апеляційну скаргу Купцової Ніни Григорівни – задоволено, постанову **Деснянського районного суду м. Чернігова від 29.05.2015** – скасовано.

Колегія суддів погодилась з висновком суду першої інстанції про відповідальність Купцової Ніни Григорівни за достовірність поданих нею даних для отримання субсидії.

Однак, колегія суддів звернула увагу на те, що за час перебування на обліку в управлінні праці та соціального захисту населення Деснянської районної у м. Чернігові ради, відповідач отримала доходи, працюючи в окружній виборчій комісії у вересні та жовтні 2012 року.

Згідно пункту 7 статті 47 Закону України “Про вибори народних депутатів України” від 17.11.2011 № 4061-VI оплата праці членів виборчої комісії, а також осіб, які залучаються до роботи у комісії, у тому числі в день голосування, дні встановлення підсумків голосування та результатів виборів, не може бути підставою для скасування, обмеження або зменшення будь-яких видів соціальних виплат, пенсій, субсидій для відшкодування витрат на оплату житлово-комунальних послуг тощо.

Враховуючи вказану вище норму закону, колегія суддів вважала, що в даному випадку отримання відповідачем субсидії не може бути обмежено за час роботи її в окружній виборчій комісії.

Аналогічна правова позиція була викладена в ухвалі Вищого адміністративного суду України від 05.06.2014 у справі № К/800/59058/13.

Таким чином, колегія суддів прийшла до висновку, що позовні вимоги позивача про стягнення з Купцової Ніни Григорівни на користь управління праці та соціального захисту населення Деснянської районної у м. Чернігові ради суму надміру виплачених бюджетних коштів у вигляді житлової субсидії у розмірі 70 грн. 50 коп. є безпідставними, оскільки участь відповідача у виборчому процесі та отримання за це оплати не впливає на скасування, обмеження або зменшення субсидій для відшкодування витрат на оплату житлово-комунальних послуг.

Крім того, судом першої інстанції неправомірно стягнуто з Купцової Ніни Григорівни на користь держави судовий збір в сумі 1 827 грн., оскільки відповідно до ч. 4 ст. 94 КАС України у справах, в яких позивачем є суб'єкт владних повноважень, а відповідачем - фізична

чи юридична особа, судові витрати, здійснені позивачем, з відповідача не стягуються. Більш того, в матеріалах справи відсутні докази сплати позивачем судового збору в сумі 1 827 грн.

Враховуючи вищевикладене, колегія суддів вважала, що судом першої інстанції прийняте рішення з порушенням норм матеріального та процесуального права.

Відповідно до ч.ч. 1, 2 ст. 71 КАС України кожна сторона повинна довести ті обставини, на яких ґрунтуються її вимоги та заперечення, крім випадків, встановлених статтею 72 цього Кодексу. В адміністративних справах про протиправність рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень обов'язок щодо доказування правомірності свого рішення, дії чи бездіяльності покладається на відповідача, якщо він заперечує проти адміністративного позову.

Апелянтом надано до суду належні докази, що підтверджують факт протиправності рішення суду першої інстанції.

Відповідно до п. 3 ч. 1 ст. 198, п. 4 ч. 1 ст. 202 КАС України за наслідками розгляду апеляційної скарги на постанову суду першої інстанції суд апеляційної інстанції вирішив скасувати її та ухвалити нове рішення, оскільки судом першої інстанції *порушено норми матеріального та процесуального права*, що призвело до неправильного вирішення справи.

Постановою Київського апеляційного адміністративного суду від **16 липня 2015 року** у справі № **361/2104/2015-а** апеляційну скаргу Публічного акціонерного товариства “Племптахорадгосп “Броварський” – задоволено, постанову **Броварського міськрайонного суду Київської області від 04 червня 2015 року** – скасовано.

Судом апеляційної інстанції встановлено, що публічна інформація про осіб, котрі одержали державне та комунальне майно у власність чи користування, про розмір оплати праці та інших виплат з бюджетів усіх рівнів, не є інформацією з обмеженим доступом.

Разом з тим, відповідачем зазначені вимоги закону не були виконані, оскільки відповідач повністю відмовив у задоволенні запиту про надання публічної інформації, мотивуючи тим, що у протоколах міститься інформація про фізичних осіб, поширення якої може порушити їх права та інтереси.

На разі, із інформаційного запиту не вбачається яка саме інформація викликала інтерес позивача, оскільки він просить надати не інформацію, а документи, що можуть містити в собі різні види інформації.

Таким чином, колегія суддів вважала, що отримавши запит від позивача, відповідач у відповідності до вимог Закону повинен надати заявнику інформацію, доступ до якої необмежений та відмовити в наданні даних, що мають статус обмеженого доступу.

Колегія суддів вважала, що в даному випадку, для захисту прав позивача, слід зобов'язати Рожівську сільську раду Броварського району Київської області повторно розглянути запит на інформацію.

На підставі викладеного, колегія суддів прийшла до висновку, що апеляційна скарга підлягає до задоволення.

Згідно з п. 3 ч. 1 ст. 198, п.3, 4 ч. 1 ст. 202 КАС України, за наслідками розгляду апеляційної скарги на постанову суду першої інстанції суд апеляційної інстанції скасовує її та ухвалює нове рішення, якщо визнає, що судом першої інстанції *порушено норми матеріального або процесуального права*, що призвело до неправильного вирішення справи або невідповідності висновків суду обставинам справи.

Щодо підстав скасування рішень місцевих адміністративних судів та ухвалення нового рішення, внаслідок неповного з'ясування судами фактичних обставин справи, відповідно до п.1 ч.1 ст.202 КАС України, загальна кількість скасованих таких рішень становить – 132.

Постановою Київського апеляційного адміністративного суду від **07 липня 2015 року** у справі № **712/3132/15-а** апеляційну скаргу управління соціального захисту населення Соснівського району Департаменту соціальної політики Черкаської міської ради – задоволено

частково, постанову Соснівського районного суду м. Черкаси від 12 травня 2015 року – скасовано.

Приймаючи рішення про часткове задоволення позовних вимог, суд першої інстанції виходив з того, що позивач є застрахованою особою в системі загальнообов'язкового державного соціального страхування, а тому має право на нарахування та виплату щомісячної допомоги по догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку.

Колегія суддів не погодилась з таким висновком суду першої інстанції з огляду на наступне.

Статтею 15 Закону України "Про державну допомогу сім'ям з дітьми" встановлено, що допомога по догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку надається у розмірі встановленого законом прожиткового мінімуму для дітей віком до 6 років.

Пунктом 7 розділу II Закону України "Про запобігання фінансової катастрофи та створення передумов для економічного зростання в Україні" у Законі України "Про державну допомогу сім'ям з дітьми" виключено розділ IV "Допомога по догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку".

Зазначені зміни, згідно п. 2 Прикінцевих положень Закону України "Про запобігання фінансової катастрофи та створення передумов для економічного зростання в Україні" набрали чинності з 01.07.2014р.

Постановою Кабінету Міністрів України від 25.06.2014р. № 208 (яка набрала чинності 04.07.2014р.) виключено розділ "Допомога по догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку" Порядку призначення і виплати державної допомоги сім'ям з дітьми, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 27.12.2001р. № 1751р., яким визначено умови призначення і виплати державної допомоги сім'ям з дітьми, передбачених Законом України "Про державну допомогу сім'ям з дітьми".

Таким чином, враховуючи, що з 01.07.2014р. у Законі України "Про державну допомогу сім'ям з дітьми" виключено розділ IV "Допомога по догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку", який передбачав виплату допомоги по догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку, підстави для виплати такої допомоги після 01 липня 2014 року відсутні.

Аналогічна позиція неодноразово була висловлена Вищим адміністративним судом України, зокрема, в ухвалі від 25.03.2015 року у справі №К/800/13549/15, в ухвалі від 03.04.2015 року у справі №К/800/15252/15, де зазначено про відсутність правових підстав для виплати допомоги по догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку після 01.07.2014 року.

Отже, колегія суддів прийшла до висновку, що відповідачем правомірно відмовлено позивачу в подовженні виплати допомоги по догляду за дитиною після 01.07.2014 року, у зв'язку з чим відсутні підстави для задоволення позовних вимог.

Таким чином, колегія суддів вважала, що судом першої інстанції при винесенні оскаржуваного рішення було *неповно встановлено обставини справи, порушено норми матеріального та процесуального права*, що призвело до неправильного вирішення справи та є підставою для його скасування.

Постановою Київського апеляційного адміністративного суду від **30 липня 2015 року** у справі **№ 705/6779/14-а** апеляційну скаргу військової частини А1880 – задоволено, постанову **Уманського міськрайонного суду Черкаської області від 08 травня 2015 року** – скасовано.

Задовольняючи позовні вимоги, суд першої інстанції виходив з того, що вказана винагорода має постійний характер, тому повинна бути врахована при виплаті грошової допомоги при звільненні.

Дослідивши обставини справи колегія суддів дійшла висновку, що винагорода, встановлена постановою N 889, не входить до структури і складу грошового забезпечення військовослужбовців, з якого нараховується й виплачується одноразова грошова допомога на підставі пункту 2 статті 15 Закону N 2011-ХІІ. Ця винагорода має окремий, особливий і разовий вираз виплати, позаяк виплачується тільки тим категоріям військовослужбовців, перелік яких наведений у цій постанові, і тоді, коли у фонді грошового забезпечення наявні (передбачені)

кошти для її виплати; вона (винагорода) виплачується як доповнення до суми грошового забезпечення. Виплата цієї винагороди ставиться в залежність від порядку й умов, що нормативно встановлені розпорядником коштів, відповідно до яких, зокрема, щомісячна її виплата можлива, коли військовослужбовець перебуває на військовій службі, і **водночас вона не включається до складу одноразової грошової допомоги при звільненні з військової служби.**

Аналогічна правова позиція викладена в постанові Верховного Суду України від 03 березня 2015 року у справі № 21-32а15.

На підставі викладеного, колегія суддів вважала, що позовні вимоги Плаксюка М.В. задоволенню не підлягають.

Разом з тим, суд апеляційної інстанції відкидає доводи апелянта щодо недотримання позивачем строків звернення до суду, оскільки судом не встановлено обставин, що свідчили б про наявність підстав для залишення позовних вимог без розгляду.

Судом першої інстанції при ухваленні оскаржуваної постанови було **неповно з'ясовано обставини справи та порушено норми матеріального та процесуального права**, що призвело до неправильного вирішення справи.

Постановою Київського апеляційного адміністративного суду від **23 липня 2015 року** у справі **№ 695/953/15-а** апеляційну скаргу Івженко Марії Павлівни – задоволено частково, постанову **Золотоніського міськрайонного суду Черкаської області від 20.05.2015 р.** – скасовано.

Суд першої інстанції дійшов висновку про відмову у задоволенні позовних вимог, з чим не погодилась колегія суддів, з огляду на наступне.

Згідно матеріалів справи, 15.09.2014 до Золотоніської міської ради Черкаської області подано заяву Івженко М.П. та 14.10.2014 відповідачем надано відповідь.

Частиною першою ст. 26 Закону України “Про місцеве самоврядування в Україні” № 280/97-ВР від 21.05.1997 наведено вичерпний перелік питань, які вирішуються виключно на пленарних засіданнях сільської, селищної, міської ради.

В позовній заяві позивачем зазначено, що суть заяви від 15.09.2014 зводилась до заслуховування звіту міського голови про його роль та місце у судовому спорі за право власності на домоволодіння, в якому міський голова здійснюючи повноваження відповідача діє не в інтересах вирішення спору, а виключно в інтересах опонента позивача, що є порушенням ст. 24 Конституції України.

Згідно п.п. 9-11 частини першої ст. 26 Закону України “Про місцеве самоврядування в Україні” № 280/97-ВР від 21.05.1997 до переліку питань, які вирішуються виключно на пленарних засіданнях сільської, селищної, міської ради належать:

- заслуховування звіту сільського, селищного, міського голови про діяльність виконавчих органів ради, у тому числі щорічного звіту про здійснення державної регуляторної політики виконавчими органами відповідної ради;
- прийняття рішення про недовіру сільському, селищному, міському голові;
- заслуховування звітів постійних комісій, керівників виконавчих органів ради та посадових осіб, яких вона призначає або затверджує;

У зв'язку з викладеним, позивач вважає, що його заява має розглядатись на пленарному засіданні міської ради.

Проаналізувавши заяву від 15.09.2014, колегія суддів вважає необхідним зазначити наступне.

В заяві позивач зазначив, що Золотоніська міська рада має право заслухати звіт міського голови та дати оцінку діям міського голови, в тому числі виразити недовіру, зобов'язати міського голову вчинити дії від імені міськради, дати доручення і т.д.

Однак, незважаючи на зазначене, заява не містить жодного прохання щодо заслуховування звіту міського голови.

Зі змісту заяви вбачається, що заявник бажала отримати відповідь на питання – з яких причин міський голова та посадові особи Золотоніського міськвиконкому діють виключно в

інтересах Кривошеїв, а інтереси заявника та інших громадян ігнорують, просила сформулювати у відповіді заборону міському голові та представникам Золотоніської міської ради заперечувати в судових органах проти розгляду заяв Івженко М.П. по суті питань, що стосуються перегляду справи № 2-647/2009 про встановлення права власності на домоволодіння № 34 по вул. О. Невського в м. Золотоноша, сформулювати звернення до правоохоронних органів розглянути по суті заяви Івженко М.П., що стосуються перегляду справи № 2-647/2009 про встановлення права власності на домоволодіння № 34 по вул. О. Невського в м. Золотоноша та винести справедливе і об'єктивне рішення. Отже, з даних вимог не вбачається прохання позивача щодо заслуховування звіту міського голови.

У зв'язку з викладеним, колегія суддів вважала необхідним відмовити у задоволенні позовних вимог в частині зобов'язання відповідача розглянути заяву позивача на засіданнях комісії та сесії міської ради.

Що ж стосується прохання позивача розглянути його заяву в присутності заявника колегія суддів зазначила наступне.

Згідно частини першої ст. 19 Закону України "Про звернення громадян" № 393/96-ВР від 02.10.1996 органи державної влади і місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації незалежно від форм власності, об'єднання громадян, засоби масової інформації, їх керівники та інші посадові особи в межах своїх повноважень зобов'язані, зокрема на прохання громадянина запрошувати його на засідання відповідного органу, що розглядає його заяву чи скаргу.

Тобто, відповідач, вирішуючи заяву по суті без участі позивача, порушив ст. 19 Закону України "Про звернення громадян" № 393/96-ВР від 02.10.1996, та не виконав свого обов'язку щодо запрошення на прохання громадянина на засідання відповідного органу, що розглядає його заяву чи скаргу.

Крім того, як в суді першої інстанції, так і в суді апеляційної інстанції позивач зазначає, що на свою заяву від 15.09.2014 не отримувал жодної відповіді. Докази отримання позивачем відповіді в матеріалах справи відсутні. А згідно частин першої-четвертої ст. 15 Закону України "Про звернення громадян" № 393/96-ВР від 02.10.1996 передбачено, що органи державної влади, місцевого самоврядування та їх посадові особи, керівники та посадові особи підприємств, установ, організацій незалежно від форм власності, об'єднань громадян, до повноважень яких належить розгляд заяв (клопотань), зобов'язані об'єктивно і вчасно розглядати їх, перевіряти викладені в них факти, приймати рішення відповідно до чинного законодавства і забезпечувати їх виконання, повідомляти громадян про наслідки розгляду заяв (клопотань).

Рішення про відмову в задоволенні вимог, викладених у заяві (клопотанні), доводиться до відома громадянина в письмовій формі з посиланням на Закон і викладенням мотивів відмови, а також із роз'ясненням порядку оскарження прийнятого рішення.

Тобто, відповідачем порушено вимоги ст. 15 цього Закону та не доведено до відома позивача про результати розгляду його заяви.

20.05.2015 до суду першої інстанції відповідачем подано заперечення на адміністративний позов разом з додатками, зокрема копією відповіді № 2434 від 14.10.2014. Однак, відповідачем не надано журналу вихідної кореспонденції чи витягу з автоматизованої бази діловодства, якщо така є у відповідача, довідки складеної про те, що вхідний та вихідний номери проставляються автоматично. Тобто, міською радою не доведено, що вихідний номер та дата, що проставлені на відповіді відповідають дійсності.

У зв'язку з викладеним, колегія суддів вважала необхідним задовольнити позовні вимоги позивача частково.

Проаналізувавши матеріали справи, доводи апеляційної скарги, колегія суддів дійшла висновку, що судом першої інстанції *невірно надана правова оцінка обставинам справи*, а тому апеляційна скарга підлягає задоволенню, а постанова суду – скасуванню.

Постановою Київського апеляційного адміністративного суду від **09 липня 2015 року** у справі № **757/376/15-а** апеляційну скаргу представника позивача Сумської Тетяни Андріївни

- Дюби Геннадія Миколайовича – задоволено, постанову **Печерського районного суду м. Києва від 26 травня 2015 року** – скасовано.

Колегією суддів встановлено, що суд першої інстанції невірно визначив, що заява про прийняття додаткової постанови не може бути задоволена, оскільки вимоги позивача про застосування при перерахунку пенсії Сумській Т.А. норми ст. 37 Закону України “Про державну службу” в редакції, що діяла станом на час звернення позивача до відповідача із заявою про перерахунок пенсії, оскільки відповідно до ст. 58 Конституції України закоти та інші нормативно-правові акти не мають зворотної дії в часі, крім випадків, коли вони пом’якшують або скасовують відповідальність особи.

Але позовними вимогами Сумської Т.А. як в позовній заяві, так і в заяві про прийняття додаткової постанови були щодо застосування норми Закону України “Про державну службу” № 3723-ХІІ від 16.12.1993, у редакції, що діяла станом на 26.12.2011 року, що є датою порушення законних прав позивача, а не в редакції, що діяла на момент звернення позивача до відповідача із заявою про здійснення належного розрахунку пенсії - 02.12.2014 року.

Таким чином, колегія суддів прийшла до висновку, що вимога про ухвалення додаткової постанови є аргументована, та така, що підлягає до задоволення.

Крім того варто відмітити, що відмовляючи в задоволенні заяви про ухвалення додаткового рішення, судом першої інстанції винесено Постанову, що є порушенням норм процесуального права, оскільки відповідно до ч. 4 ст. 168 КАС України, про відмову в ухваленні додаткового рішення суд постановляє ухвалу.

Враховуючи викладене, колегія суддів прийшла до висновку, що судом першої інстанції при ухваленні спірного судового рішення було **неповно з’ясовано фактичні обставини справи та порушено норми матеріального права**, що призвело до неправильного вирішення справи.

Постановою Київського апеляційного адміністративного суду від **07 липня 2015 року** у справі № **759/5092/15-а** апеляційну скаргу Головного управління Пенсійного фонду України в м. Києві – задоволено, постанову **Святошинського районного суду м. Києва від 15 травня 2015 року** – скасовано.

Суд першої інстанції прийшов до висновку про відмову у його задоволенні, при цьому виходив з того, що судові рішення не виконане позивачем за відсутності поважних причин для цього, тому оскаржувана постанова про накладення штрафу прийнята відповідачем правомірно.

Однак, колегією суддів встановлено, що однією з обов’язкових умов накладення штрафу є відсутність поважних причин невиконання судового рішення.

Судом першої інстанції встановлено, що Головне управління Пенсійного фонду України в м. Києві виконало рішення суду в частині нарахування, проте, рішення залишилось не виконаним в частині виплати стягувачу пенсії у зв’язку з відсутністю відповідних бюджетних асигнувань.

Відповідно до статті 95 Конституції України виключно законом про Державний бюджет України визначаються будь-які видатки держави на загальносуспільні потреби, розмір і цільове спрямування цих видатків.

Відповідно до статей 23 та 116 Бюджетного кодексу України будь-які бюджетні зобов’язання та платежі з бюджету можна здійснювати лише за наявності відповідного бюджетного призначення, встановленого законом про Державний бюджет України. Взяття зобов’язань без відповідних бюджетних асигнувань та здійснення видатків бюджету з перевищенням бюджетних призначень є порушенням бюджетного законодавства.

Верховний Суд України у постанові від 24 березня 2015 року дійшов правового висновку, що невиконання судового рішення органом в частині виплати грошових коштів за відсутності відповідного фінансового забезпечення та фактичної відсутності коштів не може вважатися невиконанням судового рішення без поважних причин. Накладення штрафу у такому випадку жодним чином не захищає право особи на отримання бюджетних коштів.

Оскільки у позивача були поважні причини невиконання судового рішення, то постанова ДВС про накладення штрафу у розмірі 1360 грн. є передчасною.

За таких обставин висновок суду першої інстанції про відсутність правових підстав для задоволення позову не відповідає обставинам справи.

Відповідно до п. 1, 4 ч.1 ст. 202 КАС України, підставами для скасування постанови суду першої інстанції та ухвалення нового рішення є *неповне з'ясування судом обставин, що мають значення для справи, порушення норм матеріального або процесуального права*, що призвело до неправильного вирішення справи або питання.

Постановою Київського апеляційного адміністративного суду від **23 липня 2015 року** у справі № **758/1230/15-а** апеляційну скаргу Веремейчика Василя Андрійовича – задоволено, постанову **Подільського районного суду м. Києва від 18.05.2015 року** – скасовано.

Відмовляючи у задоволенні адміністративного позову, суд першої інстанції дійшов висновку, з яким не погоджується колегія суддів, про необґрунтованість та не доведеність позовних вимог.

Даючи правову оцінку обставинам справи, колегія суддів встановила наступне.

Як вбачається з записів № 12-13, 15-24, 32-33, 39-40, 41-42 трудової книжки Позивача, з 09.09.1983 по 03.08.1987, з 01.01.1988 по 16.07.1997, з 01.11.2006 по 03.12.2007, з 06.02.2008 по 14.04.2008, з 22.04.2008 по 13.06.2008 останній працював електрозварником.

Як свідчать уточнюючі довідки № 27/6-2207 від 02.10.2013 (видана на підставі наказів по особовому складу, картки П-2, картки по заробітній платі) (а.с. 17-20), № 60 від 26.09.2013 (видана на підставі наказів по кадрам, особової картка ф. Т-2, розрахункових відомостей по заробітній платі) (а.с. 21), № 93 від 10.10.2013 (а.с. 24), № 10/24 від 23.10.2013 (видана на підставі наказів по кадрам, особової картки ф. Т-2, (а.с. 27), розрахункових відомостей по заробітній платі, ЄТКД) позивач працював електрозварником ручного зварювання повний робочий день.

Щодо висновків відповідачів про відсутність підстав для призначення позивачу пенсії за Списком № 2 на пільгових умовах, у зв'язку з наявністю недоліків в уточнюючих довідках, колегія суддів вважала їх помилковими, так як недотримання форми заповнення уточнюючих довідок, наявності неточностей не може бути підставою для відмови позивачу у призначенні пільгової пенсії.

З огляду на викладене, а також доданих до матеріалів справи доказів, колегія суддів дійшла висновку про помилковість висновків відповідачів при відмові у призначенні пенсії за віком на пільгових умовах за списком № 2 відповідно до п. "б" ст. 13 Закону України "Про пенсійне забезпечення" Веремейчику В.А., а отже, висновок суду першої інстанції про відсутність у позивача права на призначення такої пенсії є незаконним та не обґрунтованим.

У зв'язку з викладеним, колегія суддів вважала необхідним задовольнити позовні вимоги позивача.

Проаналізувавши матеріали справи, доводи апеляційної скарги, колегія суддів дійшла висновку, що судом першої інстанції *невірно надана правова оцінка обставинам справи*, а тому апеляційна скарга підлягає задоволенню, а постанова суду – скасуванню.

Постановою Київського апеляційного адміністративного суду від **15 липня 2015 року** у справі № **357/541/15-а** апеляційну скаргу управління Пенсійного фонду України в Білоцерківському районі Київської області – задоволено, постанову **Білоцерківського міськрайонного суду Київської області від 29 квітня 2015 року** – скасовано.

Дослідивши та надавши юридичну оцінку всім наявним у матеріалах справи доказам у їх сукупності, відповідно до вимог ст. 86 КАС України, колегія суддів вважала, що позивач при зверненні до відповідача із заявою від 11.09.2014 р. про призначення пенсії зі зниженням пенсійного віку не надав йому первинних документів, які б дійсно підтверджували стаж роботи Пруського А.В. в зоні відчуження в період з 23.10.1986 р. по 25.10.1986 р., як того вимагає п. 2 Порядку № 22-1, а ксерокопії довідок від 18.11.1992р. № 78, на підставі якої позивач просить призначити йому пільгову пенсію, та від 04.09.2014 р. Ф-№ 122, яка, на його думку підтверджує факт виконання робіт у зоні ЧАЕС у спірний період часу, не є належними і допустимими доказами, у розумінні ст. 70 КАС України, з наведених вище підстав.

При цьому, саме лише посвідчення учасника ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС у 1986 році підтверджує тільки факт встановлення позивачу такого статусу, однак не надає можливості визначити період, конкретний населений пункт і об'єкт, де він приймав участь у ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС, що, у відповідності до п. 2 Порядку № 22-1, є обов'язковими даними для призначення особі пенсії зі зниженням пенсійного віку за ст. 55 Закону № 796-ХІІ.

Посилання позивача на те, що факт виконання ним робіт в зоні відчуження у період з 23.10.1986 р. по 25.10.1986 р. підтверджується показаннями свідків, колегія суддів вважала такими, що не можуть бути прийняті до уваги, оскільки, виходячи зі змісту ч. 4 ст. 70 КАС України, певні обставини мають бути підтверджені певними доказами. Тож, у даному випадку, факт виконання позивачем робіт у зоні ЧАЕС у спірний період часу має бути підтверджений відповідними первинними документами із зазначенням у них, зокрема конкретної місцевості та/або об'єкту виконання таких робіт, як того вимагає п. 2 Порядку № 22-1, а показання свідків такими первинними документами не є та не співпадають із жодним належним і допустимим, у розумінні ст. 70 КАС України, письмовим доказом з числа тих, що містяться в матеріалах справи.

Таким чином, апеляційний суд вважав, що в даному випадку відсутні достатні та необхідні докази, які б достовірно підтверджували факт роботи позивача в зоні відчуження у період з 23.10.1986 р. по 25.10.1986 р., а рішення суду, у відповідності до вимог ст. 159 КАС України, повинно бути законним, обґрунтованим і в жодному разі не може ґрунтуватися на припущеннях.

Встановлені обставини переконують апеляційний суд у тому, що відповідач, приймаючи оскаржуване рішення від 16.12.2014 р. № 159 про відмову у призначення позивачу пенсії зі зниженням пенсійного віку, діяв на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією і законодавством України, зокрема п.п. 2, 4 Порядку № 22-1.

Враховуючи вищевикладене, колегія суддів прийшла до висновку про відсутність жодних правових підстав для задоволення адміністративного позову, а отже, судом першої інстанції було неповно встановлено обставини справи і ухвалено судові рішення з порушенням норм матеріального і процесуального права, що призвело до неправильного вирішення справи.

Відповідно до ст. 202 КАС України, підставами для скасування постанови або ухвали суду першої інстанції та ухвалення нового рішення, зокрема, є неповне з'ясування судом обставин, що мають значення для справи та порушення норм матеріального або процесуального права, що призвело до неправильного вирішення справи або питання.

Щодо підстав скасування постанов місцевих адміністративних судів Київським апеляційним адміністративним судом та залишення позовної заяви без розгляду або закриття провадження у справі, відповідно до п.4 ч.1 ст.198 КАС України, загальна кількість скасованих таких рішень становить – 28.

Постанову Білоцерківського міськрайонного суду Київської області від 14.04.2015 року у справі № 357/4538/15-а залишено без розгляду.

Відмовляючи в задоволенні позову, суд першої інстанції дійшов висновку про відсутність підстав для задоволення позовних вимог.

Судова колегія частково погодилась з такою позицією з наступних підстав.

Законом України "Про Державний бюджет України на 2014 рік" було передбачено право КМ України встановлювати розміри виплат, які фінансуються за рахунок державного бюджету, виходячи з наявних ресурсів державного бюджету.

Законом України "Про внесення змін до Закону України "Про Державний бюджет України на 2014 рік" від 31.07.2014 року, що набрав чинності 03.08.2014 року, встановлено, що норми і положення статей 20, 21, 22, 23, 30, 31, 37, 39, 48, 50, 51, 52 та 54 Закону України "Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи", застосовуються у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України, виходячи з

наявних фінансових ресурсів бюджетів усіх рівнів, бюджету Пенсійного фонду України та бюджетів інших фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування на 2014 рік.

Що стосується позовних вимог за 2015 рік, то вони також задоволенню не підлягають, оскільки Законом України від 28.12.2014 року за № 76-VIII “Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України”, який набрав чинності з 01.01.2015 року внесено зміни в Закон України “Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи” і виключено 39 статтю.

Враховуючи наведене, позивач мала право на отримання доплати до пенсії за період з 01.01.2014 року по 02.08.2014 року, проте цим правом вчасно не скористалась.

Що стосується позовних вимог за період з 01.01.2014 року по 30.09.2014 року, то судова колегія прийшла до висновку про необхідність скасування судового рішення в цій частині, з огляду на наступне.

Як вбачається з матеріалів справи позивач звернувся до суду 30.03.2015 року.

Виходячи з положень ч. 2 ст. 99 КАС України, для звернення до адміністративного суду за захистом прав, свобод та інтересів особи встановлюється шестимісячний строк.

Згідно ч. 1 ст. 100 КАС України адміністративний позов, поданий після закінчення строків, установлених законом, залишається без розгляду, якщо суд за заявою особи, яка його подала, не знайде підстав для поновлення строку, про що постановляється ухвала.

Враховуючи вищевикладене, колегія суддів дійшла висновку, що апеляційна скарга – підлягає частковому задоволенню, позовні вимоги щодо відмови в задоволенні позову за період з 01.01.2014 року по 30.09.2014 року включно підлягають залишенню без розгляду, а постанова суду в цій частині – скасуванню в зв'язку з порушенням норм процесуального права.

Постанову **Іванківського районного суду Київської області від 14.05.2015 року** у справі **№ 366/3732/14-а** скасовано, провадження по справі закрито.

Як вбачається з матеріалів справи, позивач оскаржує рішення, які є правовими актами індивідуальної дії. Такі правові акти породжують права й обов'язки тільки тих суб'єктів (чи визначеного цим актом певного кола суб'єктів), яким його адресовано.

Колегія суддів, встановила, що відсутність у будь-кого (крім власників вказаних земельних ділянок), в тому числі і позивача, прав чи обов'язків у зв'язку із оскаржуваними наказами не породжує для останнього і права на захист, тобто права на звернення із цим адміністративним позовом.

Відповідно до частини другої статті 2 КАС України, до адміністративних судів можуть бути оскаржені будь-які рішення, дії чи бездіяльність суб'єктів владних повноважень, крім випадків, коли щодо таких рішень, дій чи бездіяльності Конституцією чи законами України встановлено інший порядок судового провадження.

Розглядаючи справу, суд першої інстанції виходив з того, що спір у цій справі є публічно-правовим та належить до юрисдикції адміністративного суду. На думку колегії суддів, такий висновок не ґрунтується на правильному застосуванні норм матеріального права з огляду на нижченаведене.

Відповідно до пункту 1 частини першої статті 17 КАС України (у редакції, чинній на час звернення позивача до суду з позовом), компетенція адміністративних судів поширюється на спори фізичних чи юридичних осіб із суб'єктом владних повноважень щодо оскарження його рішень (нормативно-правових актів або правових актів індивідуальної дії), дій чи бездіяльності. Вжитий у цій процесуальній нормі термін “суб'єкт владних повноважень” позначає орган державної влади, орган місцевого самоврядування, їхню посадову чи службову особу, інший суб'єкт при здійсненні ними владних управлінських функцій на основі законодавства, у тому числі на виконання делегованих повноважень (пункт 7 частини першої статті 3 КАС).

Отже, до компетенції адміністративних судів належать спори фізичних чи юридичних осіб з органом державної влади, органом місцевого самоврядування, їхньою посадовою або службовою особою, предметом яких є перевірка законності рішень, дій чи бездіяльності цих органів (осіб), відповідно, прийнятих або вчинених ними при здійсненні владних управлінських функцій.

Ураховуючи наведене, суд першої інстанції помилково прийшов до висновку, що позов, предметом якого є перевірка правильності формування волі однієї зі сторін стосовно розпорядження землею та передачі відповідних прав щодо неї, може бути розглянуто за правилами КАС.

Аналогічна позиція викладена в постанові Верховного суду України від 24.02.2015 року (справа № 21-34а15).

Враховуючи викладене вище, колегія суддів прийшла до висновку, що у разі прийняття суб'єктом владних повноважень рішення про передачу земельних ділянок у власність чи оренду (тобто ненормативного акта, який вичерпує свою дію після його реалізації), подальше оспорювання правомірності набуття фізичною чи юридичною особою спірної земельної ділянки має вирішуватися у порядку цивільної юрисдикції, оскільки виникає спір про право.

Відповідно до вимог п.1 ч.1 ст. 157 КАС України, суд закриває провадження у справі, якщо справу не належить розглядати в порядку адміністративного судочинства.

Отже, доводи апеляційної скарги частково спростовуються висновки суду першої інстанції, через що є підстави для скасування постанови та закриття провадження у справі.

Постанову Семенівського районного суду Чернігівської області від 22 травня 2015 року у справі № 744/435/15-а скасовано.

Колегія суддів звернула увагу на те, що позовні вимоги за період з 01.02.2012 р. по 14.11.2014 р. включно були заявлені позивачем поза межами строку звернення до адміністративного суду.

При цьому, при зверненні до суду першої інстанції з даним адміністративним позовом М'якотіна В.Г. не заявляла клопотання про поновлення пропущеного нею строку звернення до суду.

Судова колегія зазначила, що такі обставини помилково не були враховані судом першої інстанції, що свідчить про порушення ним вищенаведених норм процесуального права.

З огляду на це, діючи у відповідності з ч. 1 ст. 195 КАС України, та з урахуванням приписів п. 9 ч. 1 ст. 155 та ч. 1 ст. 203 КАС України, суд апеляційної інстанції вважав за необхідне скасувати оскаржувану постанову суду в частині задоволення позовних вимог за період з 01.02.2012 р. по 14.11.2014 р. включно, а позовні вимоги М'якотіної В.Г. за цей період часу залишити без розгляду.

Відповідно до ч. 1 ст. 203 КАС України, постанова або ухвала суду першої інстанції скасовується в апеляційному порядку і позовна заява залишається без розгляду або провадження у справі закривається з підстав, установлених статтями 155 і 157 цього Кодексу.

Отже, колегія суддів прийшла до висновку, що апеляційна скарга управління Пенсійного фонду України в Семенівському районі Чернігівської області підлягає задоволенню частково, постанова Семенівського районного суду Чернігівської області від 22 травня 2015 року в частині задоволення позовних вимог за період з 01.02.2012 р. по 14.11.2014 р. включно – скасуванню, а адміністративний позов в цій частині позовних вимог – залишенню без розгляду.

Постанову Соснівського районного суду м. Черкаси від 27 травня 2015 року у справі № 2а-148/12 скасовано, провадження по справі закрито.

Відмовляючи у задоволенні позовних вимог, суд першої інстанції виходив з того, що відповідачі при винесенні оскаржуваних рішень діяли відповідно та у спосіб передбачений чинним законодавством України.

Колегія суддів не в повній мірі погодилась з вказаним висновком суду першої інстанції з огляду на наступне.

Відповідно до ч. 2 ст. 4 КАС України юрисдикція адміністративних судів поширюється на всі публічно-правові спори, крім спорів, для яких законом встановлений інший порядок судового вирішення.

Згідно з ч. 2 ст. 17 КАС України компетенція адміністративних судів поширюється на: 1) спори фізичних чи юридичних осіб із суб'єктом владних повноважень щодо оскарження його рішень (нормативно-правових актів чи правових актів індивідуальної дії), дій чи бездіяльності.

Таким чином, до компетенції адміністративних судів належать спори фізичних чи юридичних осіб з органом державної влади, органом місцевого самоврядування, їхньою посадовою або службовою особою, предметом яких є перевірка правильності рішень, дій чи бездіяльності цих органів (осіб) відповідно до прийнятих або вчинених при здійсненні ними владних управлінських функцій.

Згідно з статтею 15 ЦПК України суди розглядають в порядку цивільного судочинства справи про захист порушених, невизнаних або оспорюваних прав, свобод чи інтересів, що виникають із цивільних, житлових, земельних, сімейних, трудових відносин, а також з інших правовідносин.

З матеріалів справи вбачається, що позивачі у даній справі звернулися до суду з позовними вимогами, зокрема, про визнання частково недійсним ордер № 121 від 15.12.2003 року виданий Гибай С.С. стосовно кімнат 317 у гуртожитку по вул. Я.Галана, 7 у м. Черкаси та виселення Гибай С.С. з кімнати 317, тобто з позовом, який повинен розглядатись в порядку цивільного судочинства, оскільки зачіпає житлові права як позивачів так і відповідачів.

Компетенція адміністративних судів, встановлена статтею 17 КАС України, на дані позовні вимоги не поширюється.

Так, як було зазначено вище, приписи пункту 1 частини 1 статті 15 Цивільного процесуального кодексу України прямо встановлюють правило про захист прав, зокрема, що виникають із житлових відносин, у порядку цивільного судочинства.

Відповідно до статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод від 4 листопада 1950 року кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом.

Європейський суд з прав людини у справі *Zand v. Austria* від 12 жовтня 1978 року вказав, що словосполучення “встановлений законом” поширюється не лише на правову основу самого існування “суду”, але й на дотримання таким судом певних норм, які регулюють його діяльність. Поняття “суд, встановлений законом” у частині першій статті 6 Конвенції передбачає “усю організаційну структуру судів, включно з (...) питаннями, що належать до юрисдикції певних категорій судів (...)”. З огляду на це не вважається “судом, встановленим законом” орган, котрий, не маючи юрисдикції, судить осіб на підставі практики, яка не передбачена законом.

Розглядаючи дані позовні вимоги, суд першої інстанції виходив з того, що спір у цій частині є публічно-правовим та належить до юрисдикції адміністративних судів. На думку колегії суддів, такий висновок не ґрунтується на правильному застосуванні норм матеріального права з огляду на те, що в цьому випадку неоднаково застосовано статтю 6 Конвенції стосовно “суду, встановленого законом”. Беручи до уваги те, що визначальним принципом здійснення правосуддя в адміністративних справах є принцип офіційного з'ясування всіх обставин у справі і обов'язок суб'єкта владних повноважень доказувати правомірність своїх дій чи рішень, на відміну від визначального принципу цивільного судочинства, який полягає у змагальності сторін, суд, який розглянув справу, не віднесена до його юрисдикції, не може вважатися “судом, встановленим законом” у розумінні частини першої статті 6 Конвенції.

Аналіз вищезазначених правових норм дає підстави колегії суддів для висновку, що спір в цій частині не належить розглядати в порядку адміністративного судочинства, а тому провадження у справі в цій частині підлягає закриттю з скасуванням оскаржуваного рішення суду першої інстанції в цій частині.

Така правова позиція узгоджується з висновком колегії суддів Судової палати в адміністративних справах і Судової палати у цивільних справах Верховного Суду України, висловленим у постанові цього суду від 2 грудня 2014 року (справа № 21-530а14).

Крім того, матеріали справи містять рішення Соснівського районного суду м. Черкаси від 26 червня 2013 року, яке залишено без змін ухвалою Апеляційного суду Черкаської області від 02 вересня 2013 року по справі №22ц/793/2375/2013, відповідно до якого в задоволенні позову Романчук В.П., Романчук Н.С. до Гибай С.С., Гибай Ю.В., Ляшенка А.І., Третьої міської

лікарні, третя особа – Мельник І.М. про визнання ордеру №121 від 15.12.2003 року на кімнату в гуртожитку на кімнату недійсним – відмовлено.

Стосовно решти позовних вимог, колегія суддів зазначила наступне.

Колегія суддів прийшла до висновку, що рішення № 1329 від 13.09.2011 року Соснівського виконавчого комітету про приватизацію кімнат 309, 317 та допоміжної площі у гуртожитку за адресою вул. Я.Галана, 7 у м. Черкаси та свідоцтва про право власності видані Гибай С.С., Гибай Ю.В. є законними та не підлягають скасуванню.

Колегія суддів дійшла висновку, що у державного реєстратора були відсутні підстави для відмови у реєстрації права власності на житлове приміщення за Гибай С.С. та Гибай Ю.В., а відтак позовні вимоги в цій частині не підлягають задоволенню.

Згідно п.1 ч. 1 ст. 157 КАС України, суд закриває провадження у справі, зокрема, якщо справу не належить розглядати в порядку адміністративного судочинства.

Відповідно до ч. 1 ст. 203 КАС України, постанова або ухвала суду першої інстанції скасовується в апеляційному порядку і позовна заява залишається без розгляду або провадження у справі закривається з підстав, встановлених відповідно статтями 155 і 157 цього Кодексу.

Постанову Деснянського районного суду м. Чернігова від 15 червня 2015 року у справі № 750/3236/15-а скасовано, провадження по справі закрито.

Судова колегія встановила, що задовольняючи позовні вимоги суд першої інстанції вирішував справу в порядку адміністративного судочинства за правилами КАС України та виходив з того, що відповідач у період з 22.10.2014 р. по 31.01.2015 р. одночасно отримував з бюджету дві соціальні допомоги, у зв'язку з чим безпідставно набув кошти у розмірі 7974,19 грн.

Дослідивши матеріали справи у їх сукупності колегія суддів не погодилась з такими висновками суду першої інстанції, з огляду на наступне.

Спірні правовідносини врегульовано Кодексом адміністративного судочинства України (далі – КАС України) та Цивільним процесуальним кодексом України (далі – ЦПК України).

Так, відповідно до ч. 1, 2 ст. 2 КАС України, завданням адміністративного судочинства є захист прав, свобод та інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб у сфері публічно-правових відносин від порушень з боку органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їхніх посадових і службових осіб, інших суб'єктів при здійсненні ними владних управлінських функцій на основі законодавства, в тому числі на виконання делегованих повноважень шляхом справедливого, неупередженого та своєчасного розгляду адміністративних справ.

До адміністративних судів можуть бути оскаржені будь-які рішення, дії чи бездіяльність суб'єктів владних повноважень, крім випадків, коли щодо таких рішень, дій чи бездіяльності Конституцією чи законами України встановлено інший порядок судового провадження.

При цьому, відповідно до ч. 2 ст. 4 КАС України, юрисдикція адміністративних судів поширюється на всі публічно-правові спори, крім спорів, для яких законом встановлено інший порядок судового вирішення.

У ч. 1, 2 ст. 17 КАС України визначено, що юрисдикція адміністративних судів поширюється на правовідносини, що виникають у зв'язку з здійсненням суб'єктом владних повноважень владних управлінських функцій, а також у зв'язку з публічним формуванням суб'єкта владних повноважень шляхом виборів або референдуму.

Юрисдикція адміністративних судів поширюється на публічно-правові спори, зокрема: 1) спори фізичних чи юридичних осіб із суб'єктом владних повноважень щодо оскарження його рішень (нормативно-правових актів чи правових актів індивідуальної дії), дій чи бездіяльності; 2) спори з приводу прийняття громадян на публічну службу, її проходження, звільнення з публічної служби; 3) спори між суб'єктами владних повноважень з приводу реалізації їхньої компетенції у сфері управління, у тому числі делегованих повноважень; 4) спори, що виникають з приводу укладання, виконання, припинення, скасування чи визнання нечинними адміністративних договорів; 5) спори за зверненням суб'єкта владних повноважень у випадках,

встановлених Конституцією та законами України; 6) спори щодо правовідносин, пов'язаних з виборчим процесом чи процесом референдуму; 7) спори фізичних чи юридичних осіб із розпорядником публічної інформації щодо оскарження його рішень, дій чи бездіяльності у частині доступу до публічної інформації.

Згідно з ч. 2 ст. 21 КАС України, вимоги про відшкодування шкоди, заподіяної протиправними рішеннями, діями чи бездіяльністю суб'єкта владних повноважень або іншим порушенням прав, свобод та інтересів суб'єктів публічно-правових відносин, розглядаються адміністративним судом, якщо вони заявлені в одному провадженні з вимогою вирішити публічно-правовий спір. Інакше вимоги про відшкодування шкоди вирішуються судами в порядку цивільного або господарського судочинства.

Відповідно до ч. 1 ст. 15 ЦПК України, суди розглядають у порядку цивільного судочинства справи щодо: захисту порушених, невизнаних або оспорюваних прав, свобод чи інтересів, що виникають із цивільних, житлових, земельних, сімейних, трудових відносин; інших правовідносин, крім випадків, коли розгляд таких справ проводиться за правилами іншого судочинства.

Пунктом 1 частини 1 статті 157 КАС України суд закриває провадження у справі якщо справу не належить розглядати в порядку адміністративного судочинства

Отже, з викладених законодавчих норм вбачається, що до юрисдикції адміністративних судів належать публічно-правові спори, в яких хоча б однією зі сторін є суб'єкт владних повноважень, який здійснює управлінські функції та реалізує свою компетенцію на основі законодавства.

Водночас спір про стягнення УПСЗН з фізичної особи надміру виплачених коштів, зокрема щомісячної адресної допомоги особам, які переміщуються з тимчасово окупованої території України та районів проведення антитерористичної операції, фактично є спором щодо повернення безпідставно набутого майна та належить до компетенції судів цивільної юрисдикції, а не адміністративної.

Аналогічний правовий підхід до визначення підвідомчості таких спорів був викладений у постанові Верховного Суду України від 18 червня 2013 року № 21-204а13 та застосований Вищим адміністративним Судом України в ухвалах від 26 травня 2015 року у справі № к/9991/73113/11-с та від 18 червня 2015 року у справі № 2-8577/10.

Виходячи з викладеного, колегія суддів встановила, що у межах даного позову УПСЗН Деснянської районної у м. Чернігові ради перед судом поставлені вимоги про стягнення з Трацюка О.В. надмірно виплачених йому та, відповідно, безпідставно ним отриманих сум адресної допомоги особам, які переміщуються з тимчасово окупованої території України та районів проведення антитерористичної операції, однак, такий спір не належить до юрисдикції адміністративних судів і повинен вирішуватися в порядку цивільного судочинства, що помилково не було враховано судом першої інстанції.

З огляду на це, колегія суддів прийшла до висновку, що в даному випадку провадження у справі необхідно закрити, а також, що судом першої інстанції були порушені норми процесуального права, що призвело до неправильного вирішення справи.

Відповідно до ч. 1 ст. 203 КАС України, постанова або ухвала суду першої інстанції скасовується в апеляційному порядку і позовна заява залишається без розгляду або провадження у справі закривається з підстав, встановлених відповідно статтями 155 і 157 цього Кодексу.

Таким чином, апеляційний суд вважав за необхідне апеляційну скаргу Трацюка Олександра Володимировича задовольнити частково, постанову Деснянського районного суду м. Чернігова від 15 червня 2015 року – скасувати та закрити провадження у цій справі.

Постанову Деснянського районного суду м. Чернігова від 21 травня 2015 року у справі № 750/4283/15-а скасовано та залишено без розгляду.

З огляду на те, що пенсія є регулярним щомісячним платежем, колегія суддів вважала, що позивач повинна була дізнатися про порушення свого права на отримання пенсії у

належному розмірі у момент отримання пенсії, виплаченої після звернення до відповідача із заявою від 28 лютого 2014.

У відповідності до ст. 100 КАС України адміністративний позов, поданий після закінчення строків, установлених законом, залишається без розгляду, якщо суд на підставі позовної заяви та доданих до неї матеріалів не знайде підстав для визнання причин пропуску строку звернення до адміністративного суду поважними, про що постановляється ухвала.

З огляду на те, що колегією суддів не встановлено підстав для визнання причин пропуску строку звернення до адміністративного суду поважними та враховуючи дату звернення до суду, адміністративний позов Малець О.О. в частині вимог за період з моменту призначення пенсії до 28 жовтня 2014 року підлягає залишенню без розгляду.

Таким чином, доводи апеляційної скарги Управління Пенсійного фонду України в м. Чернігові частково спростовують висновки суду першої інстанції, викладені в постанові від 21 травня 2015 року, та є підставами для її скасування в частині.

З огляду на викладене колегія суддів дійшла висновку, що судом першої інстанції було вірно встановлено фактичні обставини справи, надано належну оцінку дослідженим доказам, проте в частині задоволення позовних вимог за період з моменту призначення пенсії до 28 жовтня 2014 року рішення прийняте з порушенням вимог процесуального права. У зв'язку з цим колегія суддів вважає необхідним апеляційну скаргу Управління Пенсійного фонду України в м. Чернігові – задовольнити частково, а постанову Деснянського районного суду м. Чернігова від 21 травня 2015 року – скасувати в частині.

Постанову **Таращанського районного суду Київської області від 23 квітня 2015 року у справі № 379/357/15-а** скасовано та залишено без розгляду.

Задовольняючи позов суд першої інстанції виходив з того, що вимоги позивача є правомірними та обгрунтованими, а тому підлягають задоволенню.

Колегія суддів не погодилась з таким висновком суду першої інстанції та вважала його необгрунтованим з огляду на наступне.

Колегією суддів встановлено, що постановою Таращанського районного суду Київської області № 379/2245/14-а, 2-а/379/161/14 від 13.10.2014 року задоволено вказаний вище позов.

За змістом вказаного рішення у судовому порядку було вирішено зобов'язати позивача провести перерахунок пенсії відповідача з урахуванням всіх складових заробітної плати (доходу), отримуваних позивачем, при цьому суд керувався нормами ст. 37 Закону України про державну службу”, в редакції, що була чинна на момент призначення пенсії позивачці), за якою передбачено, що пенсія державним службовцям призначається в розмірі 80 відсотків від сум їх заробітної плати, на які нараховуються страхові внески на загальнообов'язкове державне пенсійне страхування, а особам, які на час звернення за призначенням пенсії не є державними службовцями, - у розмірі 80 відсотків заробітної плати працюючого державного службовця відповідної посади та рангу за останнім місцем роботи на державній службі. За кожний повний рік роботи понад 10 років на державній службі пенсія збільшується на один відсоток заробітку, але не більше 90 відсотків заробітної плати.

При цьому, враховуючи встановлені вище обставини, колегія суддів погодилась з висновком суду першої інстанції про протиправність дій відповідача щодо зменшення позивачу пенсії державного службовця з 90% до 70% від заробітної плати при здійсненні перерахунку з 01.01.2015 року, оскільки, вказаним вище судовим рішенням Таращанського районного суду Київської області № 379/2245/14-а, 2-а/379/161/14 від 13.10.2014 року, що набрало законної сили та є обов'язковим для виконання.

Однак, щодо визначення розміру пенсії, належного до нарахування та виплати такої пенсії позивачу, є таке, що набрало законної сили, судові рішення з того самого спору і між тими самими сторонами.

Відповідно до п. 4 ч. 1 ст. 157 КАС України суд закриває провадження в справі якщо є такі, що набрали законної сили, постанова чи ухвала суду з того самого спору і між тими самими сторонами.

Згідно ч. 1 ст. 203 КАС України постанова суду першої інстанції скасовується в апеляційному порядку і провадження у справі закривається з підстав, встановлених ч. 1 ст. 157 цього Кодексу.

Враховуючи вказані обставини, та зазначені вище правила адміністративно-процесуального законодавства України, колегія суддів прийшла до висновку про те, що провадження в даній справі підлягає закриттю із скасуванням судового рішення суду першої інстанції, оскільки питання неправомірності дій відповідача щодо невиконання судового рішення, що набрало законної сили, підлягає вирішенню в порядку, визначеному розділом 5 КАС України, і не може повторно бути предметом судового розгляду.

Таким чином, апеляційна скарга підлягає задоволенню частково.

З урахуванням вищевикладеного, колегія суддів прийшла до висновку про те, що рішення суду першої інстанції підлягає скасуванню, а провадження у справі – закриттю.

Постанову **Соснівського районного суду від 25.05.2015 року у справі № 712/3499/15-а** скасовано та залишено без розгляду.

Судова колегія не погодилась з висновком суду першої інстанції в частині визначення початкової дати, з якої необхідно здійснити перерахунок та виплату пенсії

З даним позовом позивачка звернулася до суду 26.03.2015 року, а тому позовні вимоги підлягають задоволенню, починаючи з 26.09.2014 року, а не з 03.09.2014 року, тобто в межах шестимісячного строку звернення до суду, який обчислюється з дня звернення до суду. Подача позивачкою заяви про перерахунок пенсії 02.03.2015 року не є поважною причиною пропуску такого строку та не може вважатися обставиною, з якою слід пов'язувати початок відліку порушеного права, адже, про порушення своїх прав позивачка повинна була дізнатися з моменту виплати пенсії. При цьому слід зауважити, що дані правовідносини є триваючими.

Виходячи з положень ч. 2 ст. 99 КАС України, для звернення до адміністративного суду за захистом прав, свобод та інтересів особи встановлюється шестимісячний строк.

Згідно ч. 1 ст. 100 КАС України адміністративний позов, поданий після закінчення строків, установлених законом, залишається без розгляду, якщо суд за заявою особи, яка його подала, не знайде підстав для поновлення строку, про що постановляється ухвала.

Таким чином, пропуск строку звернення до суду є підставою для залишення його без розгляду.

Враховуючи вищевикладене, колегія суддів дійшла висновку, що апеляційна скарга – підлягає частковому задоволенню, постанова про задоволення позовних вимог щодо зобов'язання нарахувати та виплатити пенсію за період з 03.09.2014 року до 25.09.2014 року включно підлягає скасуванню з залишенням позову в цій частині без розгляду, в зв'язку з порушенням норм процесуального права.

Постанову **Деснянського районного суду міста Чернігова від 08 червня 2015 року у справі № 750/4437/15-а** скасовано та залишено без розгляду.

Колегія суддів прийшла до висновку, що позивач про існування підстав, на які він посилається, обґрунтовуючи цей позов, знав ще в червні 2014 року, проте, з даним позовом він звернувся лише 06.05.2015 року, пропустивши таким чином установлений Законом строк звернення до адміністративного суду.

Відповідно до ст.100 КАС України адміністративний позов, поданий після закінчення строків, установлених законом, залишається без розгляду, якщо суд на підставі позовної заяви та доданих до неї матеріалів не знайде підстав для визнання причин пропуску строку звернення до адміністративного суду поважними, про що постановляється ухвала.

Позивач не наводив будь-яких причин пропуску строку, наполягаючи на тому, що звертається в його межах, з чим колегія суддів не погоджується.

Відповідно до п.9 ч.1 ст.155 Кодексу адміністративного судочинства України суд своєю ухвалою залишає позовну заяву без розгляду, якщо позовну заяву подано з пропущенням встановленого законом строку звернення до адміністративного суду і суд не знайшов підстав для визнання причин пропуску строку звернення до адміністративного суду поважними.

Частиною 1 статті 203 КАС України встановлено, що постанова або ухвала суду першої інстанції скасовуються в апеляційному порядку і позовна заява залишається без розгляду або провадження у справі закривається з підстав, встановлених відповідно статтями 155 і 157 цього Кодексу.

Постанову **Васильківського міськрайонного суду Київської області від 23.05.2012 року у справі № 2а-168/12** скасовано та залишено без розгляду.

Колегія суддів встановила, що зважаючи на ту обставину, що позов поданий 21.12.2011 року, то суд першої інстанції повинен був прийти до висновку, що позовні вимоги підлягають залишенню без розгляду, враховуючи межі шестимісячного строку звернення до суду, встановленого ч. 2 ст. 99 КАС України, зі змінами, що набули чинності на момент винесення спірного рішення.

Позивач не просив поновити строк на звернення з позовною заявою до суду, а також не зазначив причин його пропуску, які б були визнані судом поважними.

Згідно ч. 1 ст. 100 КАС України, адміністративний позов, поданий після закінчення строків, встановлених законом, залишається без розгляду, якщо суд за заявою особи, яка його подала, не знайде підстав для поновлення строку, про що постановляється ухвала.

Враховуючи вищевикладене, а також висновки ВАСУ, апеляційна скарга підлягає частковому задоволенню, а постанова суду першої інстанції – скасуванню, із залишенням позовної заяви без розгляду.

Постанову **Святошинського районного суду міста Києва від 29 травня 2015 року у справі № 759/1888/15-а** скасовано та залишено без розгляду.

Суд першої інстанції, поновляючи прокурору строк звернення до суду, виходив з того, що даний позов подано не Київським міським центром зайнятості, а прокурором Святошинського району міста Києва у відповідності до повноважень, наданих йому Законом України “Про прокуратуру”. Також, суд зазначив, що з врахуванням того, що акт перевірки, за результатом якої було встановлено безпідставну виплату коштів відповідачу, був складений Київським міським центром зайнятості 12.02.2009 року, а позов подано до суду першої інстанції в грудні 2009 року, то вбачаються достатні підстави для визнання причини пропуску звернення до суду поважною.

Однак, колегія суддів погодилась з доводами апелянта про те, що центр зайнятості знав, що відповідачка перебувала у трудових відносинах із ТОВ “Леград Україна” вже у червні 2008 року, а з адміністративним позовом прокурор звернувся до суду лише у 17 грудня 2009 року. Обґрунтувань, щодо того, чому лише 23.11.2009 року Святошинський центр зайнятості направив листа прокурору Святошинського району міста Києва про проведення перевірки стосовно Палько А.М., суду не надав. Колегія суддів апеляційної інстанції вважає такі дії центра зайнятості, як зловживання своїми службовими обов’язками, що порушують права та інтереси відповідача.

Відповідно до ч. 2 ст. 5 КАС України провадження в адміністративних справах здійснюється відповідно до закону, чинного на час вчинення окремої процесуальної дії, розгляду і вирішення справи.

Згідно з ч. 2 ст. 99 КАС України (яка діяла на час спірних правовідносин) для звернення до адміністративного суду за захистом прав, свобод та інтересів особи встановлюється річний строк, який, якщо не встановлено інше, обчислюється з дня, коли особа дізналася або повинна була дізнатися про порушення своїх прав, свобод чи інтересів.

Таким чином, суд апеляційної інстанції вважав, що оскільки момент, в який Київський міський центр зайнятості в Святошинському районі дізнався про існування порушення є 12 червня 2008 року, то останній день звернення центра зайнятості або іншого представника є 12 червня 2009 року. Колегія суддів вважає, що у центра зайнятості було достатньо часу для звернення до органів прокуратури, щодо проведення відносно відповідача перевірки та вирішення питання про звернення до суду.

Відповідно до статті 100 КАС України адміністративний позов, поданий після закінчення строків, установлених законом, залишається без розгляду, якщо суд за заявою особи, яка його подала, не знайде підстав для поновлення строку, про що постановляється ухвала.

За наведених обставин, колегія суддів дійшла висновку, що оскаржувана постанова підлягає скасуванню, оскільки вона прийнята з порушенням норм матеріального та процесуального права, що призвело до неправильного вирішення справи.

Проаналізувавши кількість переглянутих за звітний період постанов місцевих адміністративних судів, слід зауважити, що основними причинами скасування є: невірне тлумачення судом норм закону; неповне з'ясування обставин, неправильне застосування норм матеріального або процесуального права, невірне встановлення обставин справи.

Окрім дослідження причин скасування судових рішень судів першої інстанції Київським апеляційним адміністративним судом України за 3 квартал 2015 року, що стосуються порушення норм матеріального права, також, слід звернути увагу на причини скасування ухвал судів першої інстанції, які порушують норми процесуального права.

Упродовж III кварталу 2015 року Київським ААС в апеляційному порядку переглянуто 732 ухвали, що становить 15,2% від загальної кількості справ у яких закінчено апеляційний розгляд, що на 211 справ менше ніж за II квартал 2015 року.

З 732 ухвал, які переглянуто судом апеляційної інстанції, 250 (або 34,1 %) ухвал суду першої інстанції скасовано, що на 43 справи менше ніж у II кварталі 2015 року.

Із скасованих за третій квартал 2015 року 250 ухвал апеляційним судом:

- **48** (19,2% від загальної кількості скасованих) ухвал про повернення позовної заяви скасовано та **направлено справу для продовження розгляду, що на 7 справ менше ніж за II квартал 2015 року.**
- **31** (12,4% від загальної кількості скасованих) ухвалу про відмову у відкритті провадження скасовано та з них **29** ухвал **направлено для продовження розгляду, 2** ухвали скасовано та **залишено позовну заяву без розгляду.**
- **17** (6,8% від від загальної кількості скасованих) ухвал про закриття провадження, **16** ухвал **направлено для продовження розгляду, 1** скасовано та **постановлено нову ухвалу, що 8 справ менше ніж у II квартал 2015 року.**
- **75** (30% від від загальної кількості скасованих) ухвал про залишення заяви без розгляду, **75** **направлено для продовження розгляду, що 19 справ менше ніж за II квартал 2015 року.**
- **79** (31,6% від від загальної кількості скасованих) скасовано з *інших питань* та з них **36** **направлено для продовження розгляду** та **42** скасовано **та постановлено нову, що на 9 справ менше ніж за II квартал 2015 року.**

Інформація

щодо кількості (якості) переглянутих ухвал місцевих, як адміністративних судів Київського апеляційного адміністративного округу за III квартал 2015 року

Перегляд ухвал місцевих, як адміністративних судів Київської області за III квартал 2015 року

№	Назва суду	Загальна	із них:
---	------------	----------	---------

п/п		кількість переглянутих ухвал суду I інстанції	залишено без змін	змінено	скасовано
1	Баришівський районний суд Київської області	0	0	0	0
2	Березанський міський суд Київської області	2	1 (50%)	0	1 (50%)
3	Білоцерківський міськрайонний суд Київської області	80	78 (97,5%)	0	2 (2,5%)
4	Богуславський районний суд Київської області	0	0	0	0
5	Бориспільський міськрайонний суд Київської області	2	1 (50%)	0	1 (50%)
6	Бородянський районний суд Київської області	1	1 (100%)	0	0
7	Броварський міськрайонний суд Київської області	5	2 (40%)	0	3 (60%)
8	Васильківський міськрайонний суд Київської області	11	5 (45,5%)	0	6 (54,5%)
9	Вишгородський районний суд Київської області	2	0	0	2 (100%)
10	Володарський районний суд Київської області	0	0	0	0
11	Згурівський районний суд Київської області	0	0	0	0
12	Іванківський районний суд Київської області	2	2 (100%)	0	0
13	Ірпінський міський суд Київської області	9	7 (77,8%)	0	2 (22,2%)
14	Кагарлицький районний суд Київської області	1	1 (100%)	0	0
15	Киево – Святошинський районний суд Київської області	10	5 (50%)	1 (10%)	4 (40%)
16	Макарівський районний суд Київської області	0	0	0	0

17	Миронівський районний суд Київської області	0	0	0	0
18	Обухівський районний суд Київської області	4	3 (75%)	0	1 (25%)
19	Переяслав-Хмельницький міськрайонний суд Київської області	3	1 (33,3%)	0	2 (66,7%)
20	Ржищевський міський суд Київської області	0	0	0	0
21	Рокитнянський районний суд Київської області	1	0	0	1 (100%)
22	Сквирський районний суд Київської області	0	0	0	0
23	Славутицький міський суд Київської області	1	0	0	1 (100%)
24	Ставищенський районний суд Київської області	0	0	0	0
25	Таращанський районний суд Київської області	0	0	0	0
26	Тетіївський районний суд Київської області	7	4 (57,1%)	0	3 (42,9%)
27	Фастівський міськрайонний суд Київської області	3	2 (66,7%)	0	1 (33,3%)
28	Яготинський районний суд Київської області	2	1 (50%)	0	1 (50%)

Перегляд ухвал місцевих, як адміністративних судів міста Києва за III квартал 2015 року

№ п/п	Назва суду	Загальна кількість переглянутих ухвал суду I інстанції	із них:		
			залишено без змін	змінено	скасовано
1	Голосіївський районний суд міста Києва	9	7 (77,8%)	0	2 (22,2%)
2	Дарницький районний суд міста Києва	13	6 (46,2%)	0	7 (53,8%)

3	Деснянський районний суд міста Києва	6	3 (50%)	0	3 (50%)
4	Дніпровський районний суд міста Києва	10	6 (60%)	0	4 (40%)
5	Оболонський районний суд міста Києва	7	6 (85,7%)	0	1 (14,3%)
6	Печерський районний суд міста Києва	6	2 (33,3%)	0	4 (66,7%)
7	Подільський районний суд міста Києва	3	2 (66,7%)	0	1 (33,3%)
8	Святошинський районний суд міста Києва	8	3 (37,5%)	1 (12,5%)	4 (50%)
9	Солом'янський районний суд міста Києва	15	9 (60%)	0	6 (40%)
10	Шевченківський районний суд міста Києва	16	7 (43,8%)	0	9 (56,2%)

Перегляд ухвал місцевих, як адміністративних судів Черкаської області за III квартал 2015 року

№ п/п	Назва суду	Загальна кількість переглянутих ухвал суду I інстанції	із них:		
			залишено без змін	змінено	скасовано
1	Ватутінський міський суд Черкаської області	2	2 (100%)	0	0
2	Городищенський районний суд Черкаської області	0	0	0	0
3	Драбівський районний суд Черкаської області	0	0	0	0
4	Жашківський районний суд Черкаської області	0	0	0	0
5	Звенигородський районний суд Черкаської області	0	0	0	0

6	Золотоніський міськрайонний суд Черкаської області	3	1 (33,3%)	0	2 (66,7%)
7	Кам'янський районний суд Черкаської області	0	0	0	0
8	Канівський міськрайонний суд Черкаської області	8	6 (75%)	0	2 (25%)
9	Катеринопільський районний суд Черкаської області	0	0	0	0
10	Корсунь – Шевченківський районний суд Черкаської області	0	0	0	0
11	Лисянський районний суд Черкаської області	0	0	0	0
12	Маньківський районний суд Черкаської області	3	1 (33,3%)	0	2 (66,7%)
13	Монастирищенський районний суд Черкаської області	0	0	0	0
14	Придніпровський районний суд міста Черкас	7	6 (85,7%)	0	1 (14,3%)
15	Смілянський міськрайонний суд Черкаської області	0	0	0	0
16	Соснівський районний суд міста Черкас	15	9 (60%)	0	6 (40%)
17	Тальнівський районний суд Черкаської області	2	1 (50%)	0	1 (50%)
18	Уманський міськрайонний суд Черкаської області	15	7 (46,7%)	0	8 (53,3%)
19	Христинівський районний суд Черкаської області	0	0	0	0
20	Черкаський районний суд Черкаської області	3	3 (100%)	0	0
21	Чигиринський районний суд Черкаської області	0	0	0	0
22	Чорнобаївський районний суд Черкаської області	0	0	0	0

23	Шполянський районний суд Черкаської області	2	1 (50%)	0	1 (50%)
----	---	----------	------------	---	------------

Перегляд ухвал місцевих, як адміністративних судів Чернігівської області за III квартал 2015 року

№ п/п	Назва суду	Загальна кількість переглянутих ухвал суду I інстанції	із них:		
			залишено без змін	змінено	скасовано
1	Бахмацький районний суд Чернігівської області	0	0	0	0
2	Бобровицький районний суд Чернігівської області	2	1 (50%)	0	1 (50%)
3	Борзнянський районний суд Чернігівської області	0	0	0	0
4	Варвинський районний суд Чернігівської області	0	0	0	0
5	Городнянський районний суд Чернігівської області	0	0	0	0
6	Деснянський районний суд міста Чернігова	15	7 (46,7%)	1 (6,6%)	7 (46,7%)
7	Ічнянський районний суд Чернігівської області	0	0	0	0
8	Козелецький районний суд Чернігівської області	1	1 (100%)	0	0
9	Коропський районний суд Чернігівської області	1	1 (100%)	0	0
10	Корюківський районний суд Чернігівської області	3	2 (66,7%)	0	1 (33,3%)
11	Куликівський районний суд Чернігівської області	0	0	0	0
12	Менський районний суд Чернігівської області	1	1 (100%)	0	0
13	Новгород-Сіверський районний суд Чернігівської області	3	1 (33,3%)	0	2 (66,7%)
14	Ніжинський міськрайонний суд	3	1	0	2

	Чернігівської області		(33,3%)		(66,7%)
15	Новозаводський районний суд міста Чернігова	11	8 (72,7%)	0	3 (27,3%)
16	Носівський районний суд Чернігівської області	1	1 (100%)	0	0
17	Прилуцький міськрайонний суд Чернігівської області	1	0	0	1 (100%)
18	Ріпкинський районний суд Чернігівської області	0	0	0	0
19	Семенівський районний суд Чернігівської області	0	0	0	0
20	Сосницький районний суд Чернігівської області	1	1 (100%)	0	0
21	Срібнянський районний суд Чернігівської області	0	0	0	0
22	Талалаївський районний суд Чернігівської області	1	1 (100%)	0	0
23	Чернігівський районний суд Чернігівської області	0	0	0	0
24	Щорський районний суд Чернігівської області	0	0	0	0

Слід звернути увагу на причини скасування Київським апеляційним адміністративним судом ухвал місцевих адміністративних судів округу.

Щодо підстав скасування ухвал місцевих адміністративних судів Київським апеляційним адміністративним судом з направленням справи для продовження розгляду до суду першої інстанції відповідно до ст.204 КАС України, загальна кількість скасованих таких рішень становить – 204.

Так, відповідно ухвалу Ірпінського міськрайонного суду Київської області у справі № 367/2262/15-а від 02 липня 2015 року скасовано та направлено справу для продовження розгляду до суду першої інстанції.

Колегія суддів встановила, що з матеріалів адміністративного позову встановлено, що предметом спору у даній справі є визнання протиправними дій та зобов'язання Київської обласної державної адміністрації та Департаменту соціального захисту населення Київської обласної державної адміністрації в особі їх структурного підрозділу управління соціального захисту населення у м. Буча Департаменту соціального захисту населення Київської обласної державної адміністрації видати Бліновій Тетяні Миколаївні, Бліновому Владиславу

Станіславовичу, Блінову Володимирі Станіславовичу довідки про взяття на облік внутрішньо переміщеної особи, передбачені Законом України від 20.10.2014 р. “Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб”.

Таким чином, спірні правовідносини виникли при реалізації позивачами свого права на отримання соціальних пільг, що встановлені Законом України “Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб”.

З аналізу п. 4 ч. 1 ст. 18 КАС України вбачається, що адміністративні справи щодо спорів фізичних осіб з суб'єктами владних повноважень з приводу соціальних послуг, допомоги, захисту, пільг підсудні місцевим загальним судам як адміністративним.

З огляду на викладене, колегія суддів прийшла до висновку, що дана справа відноситься до підсудності Ірпінського міськрайонного суду Київської області.

Суд першої інстанції наведеного не врахував, що призвело до необґрунтованого застосування до спірних правовідносин п. 6 ч. 3 ст. 108 КАС України.

Згідно з ч.4 ст. 6 КАС України ніхто не може бути позбавлений права на розгляд його справи в адміністративному суді, до підсудності якого вона віднесена цим Кодексом.

Відповідно до п.3 ч.1 статті 199 КАС України за наслідками розгляду апеляційної скарги на ухвалу суду першої інстанції суд апеляційної інстанції має право скасувати ухвалу суду, яка перешкоджає подальшому провадженню у справі, і направити справу для продовження розгляду.

З огляду на викладене, колегія суддів приходить до висновку, що доводи апеляційної скарги позивача спростовують висновки, покладені в основу рішення суду першої інстанції, прийнятого з порушенням норм матеріального та процесуального права при неповному з'ясуванні обставин, що призвело до неправильного вирішення питання, а тому апеляційна скарга підлягає задоволенню, а оскаржувана ухвала – скасуванню. Справу належить направити справу до суду першої інстанції для продовження розгляду.

Ухвалу Золотоніського міськрайонного суду Черкаської області у справі № 695/1366/15-а від 09 липня 2015 року скасовано.

Суд апеляційної інстанції встановив, що згідно з п. 2 частини першої ст. 18 Кодексу адміністративного судочинства України, **місцевим загальним судам як адміністративним судам підсудні усі адміністративні справи з приводу рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень у справах про притягнення до адміністративної відповідальності.**

З урахуванням викладеного вище, суд першої інстанції дійшов помилкового висновку щодо непідсудності даної категорії справ місцевим загальним судам як адміністративним.

Відповідно до п. 3 частини першої ст. 199 Кодексу адміністративного судочинства України, за наслідками розгляду апеляційної скарги на ухвалу суду першої інстанції суд апеляційної інстанції має право скасувати ухвалу суду, яка перешкоджає подальшому провадженню у справі, і направити справу для продовження розгляду.

Згідно з п. 4 частини першої ст. 204 Кодексу адміністративного судочинства України, підставою для скасування ухвали суду, яка перешкоджає подальшому провадженню у справі, і направлення справи для продовження розгляду до суду першої інстанції є, зокрема, порушення норм процесуального права, які призвели до неправильного вирішення питання.

З урахуванням викладеного вище, колегія суддів дійшла висновку, що судом першої інстанції порушено норми процесуального права, які призвели до неправильного вирішення питання щодо повернення позовної заяви Позивачу, у зв'язку з чим, апеляційна скарга задовольняється, Ухвала суду першої інстанції скасовується, а справа направляється для продовження розгляду до суду першої інстанції.

Згідно з частиною другою ст. 211 Кодексу адміністративного судочинства України, ухвали суду першої інстанції після їх перегляду в апеляційному порядку, а також ухвали суду апеляційної інстанції можуть бути оскаржені в касаційному порядку, якщо вони перешкоджають подальшому провадженню у справі. Заперечення проти інших ухвал можуть бути включені до касаційної скарги на судові рішення, ухвалені за наслідками апеляційного провадження.

Ухвалу Солом'янського районного суду м. Києва у справі № 760/4583/15-а від 21 липня 2015 року скасовано.

Судом першої інстанції встановлено, що місце проживання позивача та місцезнаходження відповідачів, не відноситься до території Солом'янського району м. Києва, позовну заяву необхідно повернути позивачу для подачі до належного суду за підсудністю.

Разом з тим, судом першої інстанції не враховано, що згідно ст.181 п.6. КАС України, адміністративні справи з приводу рішень, дій або бездіяльності державного виконавця чи іншої посадової особи державної виконавчої служби щодо виконання ними рішень судів у справах, передбачених пунктами 1-4 частини першої статті 18 цього Кодексу, розглядаються місцевим загальним судом як адміністративним судом, який видав виконавчий лист.

Крім того, згідно ст. 82 п.4. Закону України “Про виконавче провадження” рішення, дії чи бездіяльність державного виконавця або іншої посадової особи державної виконавчої служби щодо судового рішення можуть бути оскаржені сторонами до суду, який видав виконавчий документ, а іншими учасниками виконавчого провадження та особами, які залучаються до проведення виконавчих дій, - до відповідного адміністративного суду в порядку, передбаченому законом.

З огляду на викладене, оскільки виконавчий лист було видано Солом'янським районним судом м. Києва, то і розгляд адміністративної справи повинен здійснюватись судом який його видав, тобто Солом'янським районним судом м. Києва.

За таких обставин, колегія суддів прийшла до висновку, що допущені судом першої інстанції порушення норм процесуального права є такими, що призвели до неправильного вирішення питання, та є підставою для скасування ухвали місцевого суду та направленням справи до суду першої інстанції для продовження розгляду.

Ухвалу Вишгородського районного суду Київської області у справі № 363/1907/15-а від 08 липня 2015 року скасовано.

Суд першої інстанції, залишаючи позовну заяву без розгляду, діяв на підставі [ст.100 КАС України](#), у зв'язку з пропуском позивачем строку звернення до суду, оскільки, відповідно до ст.289 КпАП України встановлено десятиденний строк для оскарження постанови про притягнення до адміністративної відповідальності.

Колегія суддів звернула увагу на те, що суд першої інстанції помилково не взяв до уваги, вказані позивачем обставини поважності причин пропуску строку звернення до суду з адміністративним позовом, оскільки постанову №0118/1251120105/15 від 11.03.2015 року про притягнення до адміністративної відповідальності за порушення митних правил 20.03.2015 року було оскаржено в адміністративному порядку у відповідності до ст.529 МК України. А 10.04.2015 року на адресу позивача надійшла постанова ДФС України від 07.04.2015 року №3224/м/199-99-26-03-02-14, якою розглянуто адміністративну скаргу Маєвського О.В.

З даним позовом позивач звернувся до суду 17.04.2015 року, що підтверджується відбитком поштового штемпеля на конверті.

Так, під поважними причинами слід розуміти лише ті обставини, які були чи об'єктивно є непереборними, тобто не залежать від волевиявлення особи, що звернулась з адміністративним позовом, пов'язані з дійсно істотними обставинами, перешкодами чи труднощами, що унеможливили своєчасне звернення до суду. Такі обставини мають бути підтверджені відповідними та належними доказами.

Позивачем в обґрунтування своєї позиції було надано відповідні докази (скаргу на постанову в справі про порушення митних правил, відповідь ДФС України на вказану скаргу), а тому, колегія суддів вважає вимоги апелянта правомірними, та одночасно зазначає, що за даних обставин позивач пропустив процесуальний строк звернення до суду з поважних обставин, та що підтверджено доказами, які відповідають вимогам ст.70 КАС України.

Враховуючи вищевикладене, колегія суддів зазначила, що висновки суду першої інстанції не відповідають обставинам справи, що призвело до неправильного вирішення питання, у зв'язку з чим ухвала підлягає скасуванню з ухваленням нової про направлення справи для продовження розгляду до суду першої інстанції.

Ухвалу **Деснянського районного суду м. Києва від 30 липня 2015 року у справі № 754/8060/15-а** скасовано.

Приймаючи рішення про залишення позовної заяви без розгляду суддя виходив з того, що позивачем пропущено строк звернення до суду з адміністративним позовом, встановлений ст. 99 КАС України.

Колегія суддів не погодилась з таким висновком судді, оскільки він суперечить нормам процесуального права.

У відповідності до ст. 100 КАС України, адміністративний позов, поданий після закінчення строків, установлених законом, залишається без розгляду, якщо суд за заявою особи, яка його подала, не знайде підстав для поновлення строку, про що постановляється ухвала.

З наведеної норми процесуального права вбачається, що адміністративний позов підлягає залишенню без розгляду лише в тому разі, коли суд за заявою особи, яка його подала, не знайде підстав для поновлення строку.

У разі відсутності клопотання про поновлення строку звернення до адміністративного суду суддя повинен діяти в порядку, встановленому ст. ст. 106, 108 КАС України.

Згідно п. 5 ч. 1 ст. 106 КАС України в позовній заяві в разі необхідності зазначається заява про поновлення строку звернення до адміністративного суду.

Вказана правова норма зобов'язує осіб, які звернулися до суду з адміністративним позовом після закінчення строку, встановленого ст. 99 КАС України, заявляти клопотання про його поновлення.

З огляду на викладене колегія суддів прийшла до висновку, що суддя, встановивши, що позивач пропустив строк звернення до суду з адміністративним позовом, проте не заявив клопотання про його поновлення, повинен був залишити такий адміністративний позов без руху в порядку, встановленому ст. 108 КАС України, з посиланням на те, що він оформлений без дотримання вимог п. 5 ч. 1 ст. 106 КАС України.

Згідно п. 4 ч. 1 ст. 204 КАС України підставою для скасування ухвали суду, яка перешкоджає подальшому провадженню у справі, і направлення справи для продовження розгляду до суду першої інстанції є порушення норм матеріального чи процесуального права, які призвели до неправильного вирішення питання.

Ухвалу **Соснівського районного суду м. Черкаси від 14 липня 2015 року у справі № 12/5582/15-а** скасовано.

Колегія суддів встановила, що позивач має право звернутись до адміністративного суду з позовом лише у разі, якщо він вважає, що рішенням, дією чи бездіяльністю відповідача (суб'єкта владних повноважень) порушено його права, свободи чи інтереси у сфері публічно-правових відносин. При цьому, обставину дійсного (фактичного) порушення відповідачем прав, свобод чи інтересів позивача має довести належними та допустимими доказами саме позивач.

Як вбачається з матеріалів справи, копію постанови в справі про порушення митних правил № 88/90200/14 від 27.11.2014 позивач не отримував, а лише вказав дату коли він дізнався про наявність оскаржуваної постанови відповідача (05.05.2015). В матеріалах справи відсутні будь-які підтвердження вчасного отримання копії оскаржуваної постанови позивачем. Доказів її отримання позивачем, митницею також надано не було.

З огляду на викладене, суд апеляційної інстанції вважав, що висновок суду першої інстанції про те, що позивачем пропущено строк звернення з позовом до адміністративного суду про визнання протиправною та скасування постанови по справі про порушення митних правил № 88/90200/14 від 27.11.2014 є передчасним.

За таких обставин, колегія суддів прийшла до висновку, що допущені судом першої інстанції порушення норм процесуального права є такими, що призвели до неправильного вирішення питання, та є підставою для скасування ухвали суду та направленням справи для продовження розгляду.

Відповідно до п. 3 ч. 1 ст. 199 КАС України, за наслідками розгляду апеляційної скарги на ухвалу суду першої інстанції суд апеляційної інстанції має право скасувати ухвалу суду, яка

перешкоджає подальшому провадженню у справі, і направити справу для продовження розгляду.

Ухвалу **Дарницького районного суду м. Києва від 20 серпня 2015 року у справі № 753/569/15-а** скасовано.

Підставою для залишення адміністративного позову без розгляду слугував висновок суду першої інстанції про пропуск позивачем строку звернення до суду, що встановлений ч. 2 ст. 99 КАС України, без поважних на те причин.

Колегія суддів не погодилась з таким висновком суду першої інстанції, виходячи з наступного.

Як вбачається з позовної заяви, позивач звертаючись з позовом до суду просила: визнати дії неправомірними дії відповідача щодо відмови у проведенні донарахування до розміру призначеної пенсії; зобов'язати здійснити перерахунок пенсії, включивши в розрахунок заробітку для обчислення пенсії матеріальну допомогу для вирішення матеріально-побутових питань та допомогу на оздоровлення в сумі 5700 грн., індексацію у розмірі 2676,13 грн. за період з 01.04.12р. по 28.03.14р.; зобов'язати включити у розрахунок пенсії вказані виплати; зобов'язати здійснювати виплату заборгованості за недоврахування пенсії матеріальної допомоги для вирішення матеріально-побутових питань та допомоги на оздоровлення за період з за період з 01.04.12р. по 28.03.14р. в сумі 5 700 грн., індексації у розмірі 2676,13 грн. та зобов'язати відповідача здійснити виплату різниці між перерахованою та отриманою, обчислюючи з 31.03.14р., тобто з часу виходу на пенсію.

Отже, позивач просила суд визнати протиправними дії відповідача та зобов'язати його здійснити перерахунок пенсії, включивши в розрахунок заробітку для обчислення пенсії матеріальну допомогу для вирішення матеріально-побутових питань, допомогу на оздоровлення та індексацію заробітної плати за період з 01.04.12р. по 28.03.14р., починаючи з 31.03.14р., без вказівки на кінцеву дату, тоді як суд першої інстанції, залишаючи позов без розгляду взяв за основу період з 01.04.12р. по 28.03.14р.

Частиною 2 ст. 99 КАС України передбачено, що для звернення до адміністративного суду за захистом прав, свобод та інтересів особи встановлюється шестимісячний строк, який, якщо не встановлено інше, обчислюється з дня, коли особа дізналася або повинна була дізнатися про порушення своїх прав, свобод чи інтересів.

У спірних правовідносинах позивач дізналась про порушене право саме з часу виходу на пенсію, що безпідставно не враховано судом, тоді як до суду звернулась 09.01.15р.

Відповідно до п. 1 ст.204 КАС України, підставою для скасування ухвали суду, яка перешкоджає подальшому провадженню у справі, і направлення справи для продовження розгляду до суду першої інстанції є неповне з'ясування обставин, що мають значення для справи.

Ухвалу **Уманського міськрайонного суду Черкаської області від 22 липня 2015 року у справі № 705/3261/15-а** скасовано та направлено справу для продовження розгляду до суду першої інстанції.

Апеляційна інстанція знайшла, що ухвала Уманського міськрайонного суду Черкаської області від 11.06.2015 року позивачем була виконана, а тому ухвала суду першої інстанції, за змістом якої позивачу було повернуто його адміністративний позов підлягає скасуванню. Дану справу належить повернути до суду першої інстанції для вирішення питання відкриття провадження та продовження судового розгляду.

Згідно зі ст. 199 КАС України за наслідками апеляційної скарги на ухвалу суду першої інстанції, суд апеляційної інстанції має право скасувати ухвалу суду і постановити нову з направленням справи до суду першої інстанції для продовження розгляду справи.

Отже, колегія суддів прийшла до висновку про необхідність скасування ухвали суду першої інстанції з направленням справи для вирішення питання відкриття провадження та продовження розгляду.

Ухвалу Києво - Святошинського районного суду Київської області від 12 серпня 2015 року у справі № 369/2352/15-а скасовано та направлено справу для продовження розгляду до суду першої інстанції.

Залишаючи без розгляду позовну заяву, суд першої інстанції виходив з того, що в судові засідання 26.05.2015 року та 08.06.2015 року позивач не з'явилася, хоча про день, час та місце розгляду справи повідомлялася належним чином. Причини неявки суду не повідомила та заяви про розгляд справи у її відсутність не подала.

З таким висновком суду першої інстанції колегія суддів апеляційної інстанції не погодилась з огляду на наступне.

Згідно п. 4 ч. 1 ст. 155 КАС України суд своєю ухвалою залишає позовну заяву без розгляду, якщо позивач повторно не прибув у попереднє судове засідання чи у судове засідання без поважних причин або без повідомлення ним про причини неприбуття, якщо від нього не надійшло заяви про розгляд справи за його відсутності;

Як вбачається з матеріалів справи, суд викликав позивачку в судове засідання на 26.05.2015 року на 11 год. 00 хв. Зворотнє повідомлення повернулося на адресу суду з відміткою “за закінченням терміну зберігання”.

У зв'язку з неявкою сторін в судове засідання, суд першої інстанції відклав розгляд справи на 08.06.2015 року на 08 год. 30 хв.

З матеріалів справи вбачається, що повістка була отримана лише пенсійним органом. Докази того, що позивачка отримала повістку в судове засідання на 08.06.2015 року, матеріали справи не містять.

Таким чином, колегія суддів апеляційної інстанції прийшла до висновку, що позивачка була неналежним чином повідомлена про день, час та місце розгляду справи, яке мало відбутися 08.06.2015 року.

Що стосується доводів апелянта про те, що вона подавала заяву про розгляд справи за її відсутності, то вони є необґрунтованими, оскільки заява, на яку посилається апелянт, не містить такого прохання.

Відповідно до п. 3 ч. 1 ст. 199 КАС України, за наслідками розгляду апеляційної скарги на ухвалу суду першої інстанції суд апеляційної інстанції має право скасувати ухвалу суду і направити справу до суду першої інстанції для продовження розгляду справи. Таким чином, на підставі викладеного, колегія суддів встановила невідповідність постановленої ухвали суддею Києво - Святошинського районного суду Київської області вимогам процесуального закону.

Оскільки, ухвала судді винесена з порушенням норм процесуального права, то вона підлягає скасуванню з постановленням нової ухвали про направлення справи до суду першої інстанції для продовження розгляду справи.

Щодо підстав зміни ухвал місцевих адміністративних судів Київським апеляційним адміністративним судом, відповідно до п.2 ч.1 ст.199 КАС України, загальна кількість скасованих таких рішень становить – 84.

Ухвалу Деснянського районного суду міста Чернігова від 20 липня 2015 року у справі № 2а/2506/15081/11 змінено.

Колегія суддів апеляційної інстанції вважала необґрунтованими посилання суду першої інстанції у своїй ухвалі від 20 липня 2015 року на те, що через стан здоров'я, заявник не мав змоги вчасно отримати виконавчий лист, оскільки матеріали справи не містять жодних доказів про стан здоров'я заявника, а також, суд першої інстанції не вчинив дій по витребуванню таких доказів.

Водночас, поза увагою суду першої інстанції залишилося те, що матеріали справи не містять жодних доказів отримання Хоменком І.М. копій рішень судів як першої так і апеляційної інстанцій у зв'язку з чим, позивач міг не знати про дату набрання постановою Деснянського районного суду міста Чернігова від 04 липня 2015 року законної сили. Дана

обставина дає змогу колегії суддів вважати таку підставу поважною для поновлення заявнику пропущеного строку для пред'явлення виконавчого листа до виконання.

Також, колегія суддів вважала за необхідне звернути увагу на те, що матеріали справи не містять жодних доказів щодо виконання пенсійним органом постанови Деснянського районного суду міста Чернігова від 04 жовтня 2011 року.

Відповідно до ст.ст. 199, ч. 1, п. 1, 201 КАС України, за наслідками розгляду апеляційної скарги на ухвалу суду першої інстанції суд апеляційної інстанції має право: змінити ухвалу суду, у випадку правильного по суті вирішення справи, але з помилковим застосуванням норм матеріального чи процесуального права.

Згідно з ч. 2 ст. 205 КАС України, суд апеляційної інстанції за наслідками розгляду апеляційної скарги може своєю ухвалою змінити ухвалу суду першої інстанції.

Колегія суддів вважала, що суд першої інстанції правильно по суті вирішив справу, але з помилковим застосуванням норм процесуального права, у зв'язку з чим ухвала підлягає зміні в мотивувальній частині.

Колегія суддів апеляційної інстанції погодилась з висновком суду першої інстанції про наявність поважних причин пропуску заявником строку для пред'явлення виконавчого листа до виконання, а тому, з метою відновлення прав позивача на повне виконання рішення суду, вважає, що судом законно поновлено такий строк.

Ухвалу **Святошинського районного суду м. Києва від 07 серпня 2015 року у справі № 759/600/15-а** змінено.

Колегія суддів встановила, що судом першої інстанції помилково зазначено в мотивувальній частині оскаржуваної ухвали, що відповідні правовідносини регулюються Законом України "Про державну службу" в редакції яка діяла на час ухвалення рішення суду, оскільки судами при вирішенні спору давалася оцінка діям відповідача на момент призначення пенсії позивача

Оскільки судом першої інстанції правильно по суті вирішено справу, але з помилковим застосуванням норм процесуального права, це є підставою для зміни судового рішення. тому суд апеляційної інстанції задовольняє апеляційну скаргу частково, а ухвалу Святошинського районного суду м. Києва від 07 серпня 2015 року в її мотивувальній частині змінює шляхом виключення з неї посилання на те, що відповідні правовідносини регулюються Законом України "Про державну службу" в редакції яка діяла на час ухвалення рішення суду.

Ухвалу **Києво-Святошинського районного суду Київської області від 29 квітня 2015 року у справі № 369/9523/14-а** змінено.

Колегія суддів погодилась з висновком суду про наявність підстав для задоволення заяви позивача про накладення штрафу на голову Гореницької сільської ради, оскільки за приписами ст. 267 КАС України, накладення штрафу можливо лише в разі неподання звіту суб'єктом владних повноважень про виконання судового рішення.

Разом з тим, на думку колегії суддів, накладення максимального розміру штрафу на голову Гореницької сільської ради (тридцять мінімальних заробітних плат) є вкрай суворим заходом, а тому вважає в даному випадку обмежитися встановленням нового строку подання звіту та накласти на голову Гореницької сільської ради штраф в порядку ст. 267 КАС України у розмірі 10 мінімальних заробітних плат, що станом на 29.04.2015 складало 12 180 грн.

При цьому відповідно до ч. 4 ст. 267 КАС України, половина суми штрафу стягується на користь позивача, інша половина - до Державного бюджету України.

У зв'язку з вищевикладеним, колегія суддів вважала, що суд першої інстанції правильно встановив обставини справи, але в цій частині помилково застосував норми процесуального права, у зв'язку з чим, колегія суддів прийшла до висновку про необхідність змінити абзаци 3-4 резолютивної частини оскаржуваної ухвали.

Відповідно до п. 2 ч. 1 ст. 199 КАС України, за наслідками розгляду апеляційної скарги на ухвалу суду першої інстанції суд апеляційної інстанції має право змінити ухвалу суду.

Щодо підстав скасування ухвал місцевих адміністративних судів Київським апеляційним адміністративним судом та постановлення нової ухвали, відповідно до п.6 ч.1 ст.199 КАС України, загальна кількість скасованих таких рішень становить – 43.

Ухвалу Маньківського районного суду Черкаської області від 27 лютого 2015 року у справі № 2а/2312/5162/11 скасовано.

Ухвалою Маньківського районного суду Черкаської області від 27 лютого 2015 року частково задоволено заяву Гоменюка Юрія Романовича про визнання протиправними дій та бездіяльності, зобов'язання здійснити перерахунок, нарахування та виплату пенсії відповідно до норм Закону України “Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи” на виконання постанови суду.

Визнано протиправними дії та бездіяльність Управління Пенсійного фонду України в Маньківському районі Черкаської області в процесі виконання постанови Маньківського районного суду Черкаської області від 06.09.2011р. по справі №2-а/2312/5162/11 в частині не проведення нарахування та виплати Гоменюку Юрію Романовичу основної та додаткової пенсії як постраждалому внаслідок Чорнобильської катастрофи у відповідності до ст.ст. 49, 50, 54, 67 Закону України “Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи” за період з 01.01.2014р. по 15.08 2014р.

Закрито провадження у справі за заявою Гоменюка Юрія Романовича в частині вимог про зобов'язання Управління Пенсійного фонду України в Маньківському районі Черкаської області на виконання постанови Маньківського районного суду Черкаської області від 06.09.2011р. по справі №2-а/2312/5162/11 здійснити перерахунок, нарахування та виплату Гоменюку Юрію Романовичу у відповідно до ст.ст. 49, 50, 54, 67 Закону України “Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи” основної державної пенсії як постраждалому внаслідок Чорнобильської катастрофи у розмірі 8 мінімальних пенсій за віком, виходячи з розміру, встановленого ч. 1 ст. 28 Закону України „Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування” у розмірі прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність та щомісячної додаткової пенсії за шкodu, заподіяну здоров'ю, у розмірі 75 процентів мінімальної пенсії за віком, виходячи з розміру, встановленого ч. 1 ст. 28 Закону України “Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування” у розмірі прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність, за період з 01.01.2014р. по 15.08.2014р., з урахуванням змін прожиткового мінімуму та проведених виплат.

Не погоджуючись з ухвалою Маньківського районного суду Черкаської області від 27 лютого 2015 року в частині задоволення заяви Гоменюка Ю.Р. про визнання протиправною дій та бездіяльності, зобов'язання здійснити перерахунок, нарахування та виплату пенсії відповідно до норм Закону України “Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи” на виконання постанови суду, відповідач в особі Управління Пенсійного фонду України в Маньківському районі Черкаської області подав апеляційну скаргу, в якій просить скасувати її як таку, що постановлена з порушенням норм процесуального права.

Так в своїй заяві заявник посилається на те, що постанова Маньківського районного суду Черкаської області від 06 вересня 2011 року не обмежена кінцевим терміном дії, а починаючи з 01.01.2014р. Закон України “Про державний бюджет України на 2014р.” від 16.01.2014р. в редакції Закону України від 06.07.2014р. № 1534-18 не містить жодної правової норми, яка б обмежувала у 2014р. пряме застосування Закону України “Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи”, зокрема ст.ст. 50, 54 вказаного Закону.

Однак, задовольняючи частково заяву Гоменюка Юрія Романовича про визнання протиправними дій та бездіяльності, зобов'язання здійснити перерахунок, нарахування та виплату пенсії відповідно до норм Закону України “Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи” на виконання постанови суду, суд першої інстанції не прийняв до уваги ту обставину, що вказана заява заявником була подана

поза межами строку, визначеного частиною 9 статті 267 КАС України, а відтак не вирішив питання щодо її повернення заявнику.

У зв'язку з цим, допущені судом першої інстанції порушення норм процесуального права є такими, що призвели до неправильного вирішення питання, та є підставою для скасування ухвали Маньківського районного суду Черкаської області від 27 лютого 2015 року.

Відповідно до ст. 199 КАС України за наслідками розгляду апеляційної скарги на ухвалу суду першої інстанції суд апеляційної інстанції має право, зокрема, скасувати ухвалу суду і постановити нову ухвалу.

Ухвалу Переяслав-Хмельницького міськрайонного суду Київської області від 05 травня 2015 року у справі № 2а-7649/11 скасовано.

Колегія суддів дійшла висновку, що Позивачем помилково передано Відповідачу виконавчий лист до виконання, а останнім в порушення вимог зазначеного Закону, оскільки він не є органом, що здійснює виконавче провадження, його прийнято.

Більш того, як зазначено в Ухвалі Вищого адміністративного суду України від 28 лютого 2013 року у справі №2а-965/11/1218 (№ К/9991/77837/12) за адміністративним позовом до Управління Пенсійного фонду України в Новоайдарському районі про зобов'язання вчинити певні дії, посилення судів попередніх інстанцій при відмові у задоволенні заяви на те, що Постанова Новоайдарівського районного суду від 19 липня 2011 року у справі №2а-965/11/1218 набрала законної сили, а виконавче провадження ще не розпочато, колегія суддів вважає необґрунтованими, оскільки зазначені обставини не можуть слугувати підставою для відмови у здійсненні правонаступництва та не виключають заміни сторони, яка померла, її правонаступником.

Відповідно до п. 6 частини першої ст. 199 Кодексу адміністративного судочинства України, за наслідками розгляду апеляційної скарги на ухвалу суду першої інстанції суд апеляційної інстанції має право скасувати ухвалу суду і постановити нову ухвалу.

Згідно з п. 1 частини першої ст. 202 Кодексу адміністративного судочинства України, підставами для скасування постанови або ухвали суду першої інстанції та ухвалення нового рішення є, зокрема неповне з'ясування судом обставин, що мають значення для справи.

Судом першої інстанції неповно з'ясовано обставини, що мають значення для справи, тому, апеляційна скарга Федорець Євдокії Семенівни задовольняється, Ухвала Переяслав-Хмельницького міськрайонного суду Київської області від 05 травня 2015 року скасовується та постановляється нова Ухвала, якою замінюється сторона виконавчого провадження - стягувач Федорець Петро Михайлович на його правонаступника Федорець Євдокію Семенівну.

Ухвалу Ніжинського міськрайонного суду Чернігівської області від 25.05.2015 року у справі № 740/1994/15 скасовано.

Колегією суддів встановлено, що помилковим є висновок суду першої інстанції, що оскільки постанова суду від 30 жовтня 2012 року була неодноразовим предметом розгляду Ніжинської міської ради, то це свідчить про можливість добровільного виконання постанови і в зв'язку з цим звернення до ВДВС не було необхідним.

Аналіз зазначених вище обставин дає підстави прийти до однозначного висновку, що у 2013 році з боку відповідача була спроба виконати рішення суду, проте після цього протягом майже двох років постанова Ніжинського міськрайонного суду Чернігівської області не виконувалася, а стягував, в свою чергу, не вчинив жодних дій, спрямованих на примусове виконання судового рішення. При цьому, стягувачем не наведено жодної причини, яка б заважала йому понад рік часу звернутися до органів виконавчої служби з заявою щодо виконання рішення суду після невдалої спроби відповідача виконати його в добровільному порядку.

Отже, звертаючись до адміністративного суду з заявою про поновлення строку пред'явлення виконавчого листа до виконання, стягувач повинен обґрунтувати поважність причин пропуску строку з посиланням на відповідні докази. Проте, в заяві про поновлення строку пред'явлення даного виконавчого листа до примусового виконання не лише не наведено

обґрунтувань причин пропуску такого строку, а й не вказано самих причин, які можна було б вважати поважними.

Відповідно до положень ст.ст. 199, 205 КАС України за наслідками апеляційної скарги на ухвалу суду першої інстанції, суд апеляційної інстанції має право скасувати ухвалу суду і постановити нову.

Таким чином, колегія суддів дійшла висновку, що судом першої інстанції не правильно встановлені обставини справи, судові рішення ухвалено з порушенням норм процесуального права і є всі підстави для його скасування. Тому, апеляційну скаргу необхідно задовольнити, а ухвалу суду першої інстанції – скасувати з постановленням нової про відмову в поновленні строку для пред'явлення виконавчого листа до примусового виконання.

Ухвалу **Броварського міськрайонного суду Київської області від 29 травня 2015 року у справі № 361/2614/15-а** скасовано.

Перевіривши матеріали справи, колегія суддів прийшла до висновку, що апеляційна скарга підлягає задоволенню виходячи з наступного.

Відповідно до статті 169 КАС України суд може з власної ініціативи або за заявою особи, що брала участь у справі, чи іншої заінтересованої особи виправити допущені в судовому рішенні цього суду описки, очевидні арифметичні помилки незалежно від того, набрало судові рішення законної сили чи ні.

Тобто, зазначена стаття передбачає можливість після ухвалення судового рішення у справі усунути в ньому помилки технічного (неюридичного) характеру - описки та очевидні арифметичні помилки.

Відповідно до змісту названої статті опискою слід вважати помилку, що порушує правила граматики, синтаксису, пунктуації, нумерації, що мають вплив на зміст судового рішення та його виконання.

Очевидною арифметичною помилкою є порушення правил арифметики при розрахунках завданої шкоди, невиплаченої зарплати тощо.

Суд, виправляючи описку у своєму рішенні, не може змінювати зміст цього рішення.

Водночас, фактично ухвалою від 29.05.2015 року суд першої інстанції змінив зміст самої постанови, що не належить до повноважень суду, який ухвалив судові рішення.

Такі недоліки судового рішення могли бути виправлені шляхом ухвалення додаткової постанови, а не шляхом виправлення описки.

Крім того, постановою Київського апеляційного адміністративного суду від 16.07.2015 р. задоволено апеляційну скаргу Управління, скасовано постанову Броварського міськрайонного суду Київської області від 20 травня 2015 року прийнято нову постанову, якою у задоволенні позову Фенюка М.М. відмовлено.

З огляду на викладене суд знайшов підстави для задоволення апеляційної скарги та скасування оскаржуваної ухвали.

Ухвалу **Голосіївського районного суду міста Києва від 19 травня 2015 року у справі № 752/22113/13-а** скасовано.

З'ясувавши обставини справи, суд апеляційної інстанції прийшов до переконання, що зміна на підставі статті 263 КАС України способу і порядку виконання судового рішення не передбачає зміни обраного судом відповідно до статті 162 КАС України при ухваленні рішення способу відновлення порушеного права. Отже, зміна способу і порядку виконання рішення суду про зобов'язання пенсійного органу здійснити виплату із зобов'язання на стягнення такої виплати є незаконною.

Аналогічна правова позиція викладена в постанові Верховного суду України від 17 лютого 2015 року (справа № 21-622а14) та в ухвалах Вищого адміністративного суду України: від 29 липня 2014 року (справа № К/800/9495/14), 26 лютого 2015 року (справа № К/800/41746/14) та від 18 травня 2015 року (справа №К/800/55495/14).

Відповідно до ст. 199 КАС України - за наслідками розгляду апеляційної скарги на ухвалу суду першої інстанції суд апеляційної інстанції має право, зокрема, скасувати ухвалу суду і постановити нову ухвалу.

Ухвалу **Дарницького районного суду м.Києва від 27 травня 2015 року у справі № 753/9065/15-а** скасовано.

Колегією суддів встановлено, що позивачем до позовної заяви додано квитанцію про сплату судового збору на загальну суму 73,08 грн., що відповідає встановленому чинним законодавством розміру сплати судового збору за заявленими ним вимогами.

Судовий збір в даному випадку, не повинен бути сплачений окремо за кожною вимогою або загальною сумою за всіма позовними вимогами, як то зазначає суд першої інстанції, оскільки позовні вимоги Тищенка Євгена Федоровича не містять декількох самостійних вимог. Вказаний позов містить декілька вимог, які за своєю суттю являються похідними.

Оскільки при вирішенні спірного питання порушено норми процесуального права, що призвело до неправильного вирішення питання, суд апеляційної інстанції, відповідно до п. 4 ч. 1 ст. 204 КАС України, прийшла до висновку про скасування оскаржуваної ухвали судді і постановлення нової ухвали з направленням матеріалів до суду першої інстанції для продовження розгляду.

Ухвалу **Печерського районного суду м. Києва від 22 грудня 2014 року у справі № 757/11833/14-а** скасовано.

Судова колегія встановила, що відмовляючи позивачу в задоволенні її заяви про заміну сторони правонаступником суд першої інстанції керувався ст.ст. 55 і 264 КАС України та виходив з того, що судове провадження у цій справі було закінчено постановленням відповідного судового рішення, а доказів відкриття виконавчого провадження позивач не надала, що вказує на відсутність правових підстав для заміни сторони виконавчого провадження.

Колегією суддів встановлено, що правонаступництво допускається на будь-якій стадії судового процесу, у тому числі й на стадії виконання судового рішення, а Постановою № 13-4 визначено коло структурних підрозділів ПФУ, у тому числі й УПФУ в Генічеському Херсонської області, на які покладені повноваження органів ПФУ, що діяли на території АРК до анексії Криму.

Разом з тим, колегія суддів встановила, що заява позивача про заміну сторони правонаступником у цій справі подана в порядку ст. 55 КАС України та вмотивована тим, що: 1) стадія виконання судового рішення є стадією судового процесу, а правонаступництво допускається на будь-якій стадії судового процесу; 2) УПФУ в м. Євпаторія АРК у зв'язку з анексією Криму припинило свої повноваження, а Постановою Правління ПФУ від 07.07.2014 р. № 13-4 було визначено його правонаступників, серед яких УПФУ в Генічеському районі Херсонської області.

Таким чином, виходячи з вищенаведених правових норм та обставин цієї справи, колегія суддів вважає, що в даному випадку наявні достатні та необхідні правові підстави для задоволення зазначеної заяви позивача та здійснення заміни сторони у справі з УПФУ в м. Євпаторія АРК на УПФУ в Генічеському районі Херсонської області.

Отже, судом першої інстанції було неповно встановлено обставини справи та ухвалено судове рішення з порушенням норм матеріального і процесуального права, що призвело до неправильного вирішення питання про заміну сторони правонаступником.

Таким чином, колегія суддів вважала за необхідне апеляційну скаргу Гофельд Стелли Давидівни задовольнити, ухвалу Печерського районного суду м. Києва від 22 грудня 2014 року – скасувати та постановити нову ухвалу про задоволення заяви.

Ухвалу **Святошинського районного суду міста Києва від 17 червня 2015 року у справі № 2а-1927/11** скасовано.

Задовольнивши позовні вимоги, суд першої інстанції вийшов за межі позовних вимог – застосував аналогію процесуального закону, зокрема ч. 2 ст. 11 Кодексу адміністративного судочинства України, шляхом заміни позивача по справі – Гоголя Володимира Анатолійовича на його правонаступників - Гоголь Антоніну Іванівну, Гоголь Олексія Володимировича, Гоголь Ольгу Володимирівну.

Проте, колегія суддів апеляційної інстанції не погодилась з таким висновком та прийшла до висновку про відсутність правових підстав для задоволення заяви Гоголь Антоніни Іванівни, Гоголь Олексія Володимировича, Гоголь Ольги Володимирівни про заміну сторони у виконавчому провадженні.

Приписами ст. 159 КАС України встановлено, що судові рішення повинно бути законним і обґрунтованим. Законним є рішення, яке ухвалене судом відповідно до норм матеріального права при дотриманні норм процесуального права. Обґрунтованим є рішення, ухвалене судом на підставі повно і всебічно з'ясованих обставин в адміністративній справі, підтверджених тими доказами, які були досліджені в судовому засіданні.

Виходячи з вищезазначеного, суд апеляційної інстанції дійшов висновку, що ухвала Шевченківського районного суду міста Києва від 17 червня 2015 року постановлена з порушенням норм матеріального та процесуального права, а тому підлягає скасуванню з направленням справи до суду першої інстанції для продовження її розгляду.

Ухвалу **Васильківського міськрайонного суду Київської області від 15 липня 2015 року у справі № 2а-34/09** скасовано.

Колегія суддів погодилась із судом першої інстанції в тому, що наведені обставини не можуть бути свідченням належного виконання постанови Васильківського міськрайонного суду Київської області від 03 квітня 2009 року.

У той же час, поза увагою суду залишилось те, що забезпечення позову - це сукупність процесуальних дій, які гарантують виконання рішення суду в разі задоволення позовних вимог. Ці дії мають тимчасовий характер і, хоча й зберігають свою дію до виконання рішення суду, не повинні порушувати прав інших осіб.

Як свідчать матеріали справи, Гук Сергій Григорович був власником земельної ділянки у м. Василькові по вул. Комінтерна, 98, яка була заповідана Гуку Олександрю Сергійовичу. Право власності на вказану земельну ділянку посвідчувалось державним актом, який не було скасовано у встановленому порядку.

Таким чином, після смерті Гука С.Г. у його сина виникло право на прийняття спадщини.

Згідно підпунктів 4.15, 4.17 пункту 4 Глави 10 Розділу II Порядку вчинення нотаріальних дій нотаріусами України видача свідоцтва про право на спадщину на майно, яке підлягає реєстрації, проводиться нотаріусом після подання правостановлюючих документів щодо належності цього майна спадкодавцеві та перевірки відсутності заборони або арешту цього майна. Якщо на спадкове майно накладено арешт судовими чи слідчими органами, видача свідоцтва про право на спадщину затримується до зняття арешту.

За таких обставин, наявність накладеного усупереч адміністративному процесуальному законодавству арешту на майно Гука С.Г. перешкоджає вчиненню нотаріальних дій з майном, спадкоємцем якого є заявник.

Враховуючи викладені обставини, а також те, що судові рішення, прийняте за наслідками вирішення позову, забезпеченого ухвалою Васильківського міськрайонного суду Київської області від 06 лютого 2009 року, не виконується протягом декількох років, і позивачем протягом цього часу не вжито заходів, спрямованих на його примусове виконання, що, на переконання апеляційного суду, спростовує очевидність небезпеки заподіяння шкоди її правам, свободам та інтересам, колегія суддів дійшла висновку про необхідність скасування заходів забезпечення даного позову.

Таким чином, колегія суддів дійшла висновку, що відмовляючи у задоволенні клопотання про скасування заходів забезпечення позову, суд першої інстанції не дотримався вимог щодо законності та обґрунтованості судового рішення, а також необхідності дотримання справедливого балансу між несприятливими наслідками для прав, свобод та інтересів учасників адміністративного процесу, що призвело до неправильного вирішення відповідного питання.

Згідно зі ст.ст. 199 ч. 1 п. 4, 202 КАС України, суд апеляційної інстанції скасовує ухвалу суду та постановляє нове рішення, якщо встановить порушення норм матеріального або процесуального права, що призвело до неправильного вирішення справи або питання.

Ухвалу **Ніжинського міськрайонного суду Чернігівської області від 14 липня 2015 року у справі № 740/3045/15** скасовано.

Задовольняючи клопотання, суд першої інстанції дійшов до висновку про існування очевидної небезпеки заподіяння шкоди правам та інтересам позивача до ухвалення рішення в адміністративній справі.

З такими висновками суду першої інстанції колегія суддів апеляційної інстанції не погодилась, виходячи з наступного.

Згідно частини першої статті 117 КАС України суд за клопотанням позивача або з власної ініціативи може постановити ухвалу про вжиття заходів забезпечення адміністративного позову, якщо існує очевидна небезпека заподіяння шкоди правам, свободам та інтересам позивача до ухвалення рішення в адміністративній справі, або захист цих прав, свобод та інтересів стане неможливим без вжиття таких заходів, або для їх відновлення необхідно буде докласти значних зусиль та витрат, а також якщо очевидними є ознаки протиправності рішення, дії чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень.

З аналізу зазначеної норми вбачається, що забезпечення адміністративного позову можливе виключно за наявності вищевказаних обставин, які підлягають доведенню позивачем та встановленню судом у разі вжиття таких заходів. Вирішуючи питання про забезпечення позову, суд повинен брати до уваги інтереси не тільки позивача, а й інших осіб, права яких можуть бути порушені в зв'язку з застосуванням відповідних заходів.

Відповідно до положень частини третьої та четвертої статті 117 КАС України суд у порядку забезпечення адміністративного позову може відповідною ухвалою зупинити дію рішення суб'єкта владних повноважень чи його окремих положень, що оскаржуються, або заборонити вчиняти певні дії.

Проте, колегія суддів вважала, що позивачем не доведено існування очевидної небезпеки заподіяння шкоди її правам, свободам та інтересам до вирішення справи в суді.

Крім того, колегія суддів зазначила, що згідно пункту 2.2 проекту рішення “Про надання дозволу на виготовлення технічної документації із землеустрою, виготовлення проектів землеустрою, затвердження землевпорядної документації та надання у приватну власність, в оренду, затвердження проектів землеустрою щодо відведення земельних ділянок, внесення змін в рішення міської ради”, Биковій Світлані Яківні надано дозвіл на виготовлення проекту землеустрою щодо відведення у власність земельної ділянки по вул. 40 років ВЛКСМ, в той час як позивач зацікавлений земельною ділянкою по вул. 40 років ВЛКСМ, 16а.

Згідно з пунктом 4 статті 202 КАС України підставами для скасування ухвали суду першої інстанції та ухвалення нового рішення є порушення норм процесуального права, що призвело до неправильного вирішення питання.

Виходячи з наведеного, колегія суддів дійшла висновку, що оскаржувана ухвала суду першої інстанції постановлена з порушенням норм процесуального права, у зв'язку з чим підлягає скасуванню з постановленням нової про відмову у задоволенні клопотання про забезпечення позову.

Ухвалу **Шевченківського районного суду м. Києва від 07 серпня 2015 року у справі № 761/35737/14-а** скасовано.

Позивач звернувся до суду першої інстанції із Заявою про роз'яснення Постанови Шевченківського районного суду м. Києва від 26 грудня 2014 року у справі №761/35737/14-а в частині визначення розміру заробітної плати у відсотках, з якої необхідно здійснити перерахунок та виплату пенсії.

Згідно з частинами другою, п'ятою ст. 37 Закону України “Про державну службу” №3723-ХІІ від 16 грудня 1993 року (надалі – Закон №3723-ХІІ), в чинній на час призначення Позивачу пенсії редакції, зокрема, пенсія державним службовцям призначається в розмірі 80 відсотків від сум їх заробітної плати, на які нараховуються страхові внески на загальнообов'язкове державне пенсійне страхування, а особам, які на час звернення за призначенням пенсії не є державними службовцями, - у розмірі 80 відсотків заробітної плати працюючого державного службовця відповідної посади та рангу за останнім місцем роботи на

державній службі; за кожний повний рік роботи понад 10 років на державній службі пенсія збільшується на один відсоток заробітку, але не більше 90 відсотків заробітної плати.

Судом першої інстанції порушено норми процесуального права, що призвело до неправильного вирішення питання щодо відмови у роз'ясненні судового рішення, тому апеляційна скарга Позивача задовольняється, Ухвала Шевченківського районного суду м. Києва від 07 серпня 2015 року скасовується та постановляється нова Ухвала, якою роз'яснюється судове рішення.

Ухвалу Дніпровського районного суду м.Києва від 06 серпня 2015 року у справі № 755/31960/14-а скасовано.

Суд першої інстанції, відмовляючи в задоволенні заяви, прийшов до висновку про відсутність підстав для визнання виконавчого листа таким, що не підлягає виконанню, оскільки станом на дату розгляду заяви відповідача зазначена вище постанова суду набрала законної сили на підставі ухвали Київського апеляційного адміністративного суду від 16.07.2015 року.

Колегія суддів не погодилась з таким висновком суду першої інстанції та прийшла до висновку, що в даному випадку, виконавчий лист видано помилково, що є підставою в порядку ст.259 КАС України для визнання виконавчого листа таким, що не підлягає виконанню.

Більш того, у зв'язку з тими обставинами, що рішення не набрало законної сили, постановою державного виконавця відділу примусового виконання рішення Управління державної виконавчої служби Головного територіального управління юстиції у м. Києві від 18.06.2015 року №47646693 було повернуто виконавчий документ без виконання до суду, який його видав.

Таким чином, колегія суддів прийшла до висновку про наявність правових підстав для задоволення заяви відповідача про визнання виконавчого листа від 21.05.2015 року по справі №755/31960/14-а, таким, що не підлягає виконанню на підставі ст.259 КАС України.

Відповідно до п. 6 ч. 1 ст. 199, п. 4 ч. 1 ст. 204 КАС України за наслідками розгляду апеляційної скарги на ухвалу суду першої інстанції суд апеляційної інстанції скасовує її і постановляє нову ухвалу про задоволення заяви управління Пенсійного фонду України в Дніпровському районі м. Києва.

Ухвалу Дарницького районного суду міста Києва від 25 серпня 2015 року у справі № 753/9526/15-а скасовано.

Колегія суддів апеляційної інстанції не погодилась з такою позицією суду першої інстанції, зважаючи на наступне.

Як вбачається з матеріалів справи, Лосев В.М. є чоловіком Лосевої Г.С., яка померла 01.11.2012 року.

Відповідно до довідки 287/11 від 30.12.2013 року (а.с.168), яка видана Лосеву В.М., за період з 19.01.2010 по 22.07.2011 Лосевій Г.С. нараховано 92 516,98 грн. згідно постанови Дарницького районного суду міста Києва у справі №2а-302/11.

В матеріалах справи міститься копія свідоцтва про право на спадщину за законом (а.с.171), відповідно до якої, спадкоємцем грошових коштів нарахованої виплати в сумі 92 516,98 грн., що належали померлій Лосевій Г.С., є Лосев Володимир Микитович.

Проте, судом першої інстанції вищезазначені докази безпідставно не взято до уваги та зазначено про відсутність доказів, в тому числі завірених належним чином, оскільки необізнаність заявника, не повинна створювати штучні перешкоди для останнього стосовно його доступу до правосуддя в адміністративній справі для захисту своїх прав, свобод та інтересів.

Крім того, відповідно до норм ст. 71 КАС України, суд першої інстанції мав всі підстави витребувати у Лосева В.М. необхідні докази для прийняття обґрунтованого та законного рішення по справі, з огляду на неодноразові звернення апелянта до суду з даною заявою.

Відповідно до ч. 1 ст. 8 КАС України суд при вирішенні справи керується принципом верховенства права, відповідно до якого зокрема людина, її права та свободи визнаються найвищими цінностями та визначають зміст і спрямованість діяльності держави.

Пунктом 6 частини 1 ст. 199 КАС України передбачено, що за наслідками розгляду апеляційної скарги на ухвалу суду першої інстанції суд апеляційної інстанції має право, зокрема, скасувати ухвалу суду і постановити нову ухвалу.

Отже, колегія суддів дійшла висновку, що судом першої інстанції прийнято рішення з порушенням норм матеріального та процесуального права, у зв'язку з чим апеляційну скаргу слід задовольнити, ухвалу судді суду першої інстанції – скасувати, а заяву Лосева В.М. про заміну сторони у виконавчому провадженні задовольнити.

Проведений аналіз засвідчив про значну кількість скасованих справ за 3 квартал 2015 року, що надійшли до Київського ААС, тому необхідно звернути увагу на характерні помилки у правозастосуванні, з метою уникнення проблемних питань при прийнятті в подальшому судового рішення.

Висновки:

З метою нагального формування єдиної судової практики та зменшення кількості скасування та зміни судових рішень необхідно запровадити наступні заходи:

- звернути увагу суддів на причини зміни та скасування судових рішень, необхідність обговорення таких на оперативних нарадах суддів з метою підвищення якості здійснення правосуддя;

- враховувати правові позиції Верховного Суду України при розгляді справ певної категорії;

- запровадити проведення семінарів за участю суддів на підставі попередньо підготовлених проблемних питань, що виникають при розв'язанні спорів тієї чи іншої категорії;

- використовувати практику звернень суддів місцевих адміністративних судів до судів вищих інстанцій з метою оперативного надання відповідних роз'яснень з питань застосування законодавства;

**Заступник голови
Київського апеляційного
адміністративного суду**

В. Ю. Ключкович

13.11.2015р.

Виконавець : Глазачева Я.А.
Т.0937015316